

www.srbb.nl

Juli/Aug 2020 - Jaargang 24 - Nr.7/8

TRACK

STICHTING RHYTHM & BLUES BREDA

*Dubbeldikke
Zomer uitgave*

Cindy Cashdollar
WALTZ FOR ABILENE

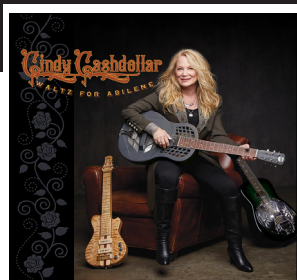
CD
van de
Maanden
Juli en
Augustus

SR & BB

STICHTING RHYTHM & BLUES BREDA

CD VAN DE MAAND

CINDY CASHDOLLAR

WALTZ FOR ABILENE

⤴ **CLICK 'N CHECK**

Juli
Aug

Cindy Cashdollar is afkomstig uit Woodstock New York (state) USA waar in 1969 het legendarische popfestival plaatsvond. Wat Jerry Douglas is onder mannen, is Cindy onder vrouwen n.l. 's werelds beste bespeler van dobro, lapsteel en Weissenborn. Ze ontving liefst vijf Grammy Awards en begeleidde grootheden als o.a. Bob Dylan, Leon Redbone, Ryan Adams en Van Morrison. Zoals op haar debuutalbum "Slide show" schakelde ze ook op deze opvolger een aantal befaamde medemuzikanten uit de USA in.

Op de albumcover staat ze afgebeeld met enkele exemplaren uit haar ongetwijfeld imposante instrumentarium, zie voor een uitleg daarvan de mini-special op pagina 4.

Het openingsnummer "Foggy Mt. Rock" is full-speed country-rock waarop Cindy op lapsteel duelleert met Telecaster-master **Albert Lee**. In het bekoorlijke "Memphis blues" waarmee het duo later nog eens samenkomt is het western-swing op respectievelijk dobro en gitaar. Het tweede nummer "That ain't no way for me to get along" is country-blues van Rev. Robert Wilkins van bijna een eeuw geleden, dat al door velen gecoverd werd o.a. door Guy Davis (die we vorig jaar nog mochten beleven bij Puur Wit in Terheijden). Cindy speelt hierin op een tricone en **Rory Block** neemt de zang voor haar

rekening plus ook slidegitaar, samen weten ze die pure Delta-sound getrouw neer te zetten.

Op het debuutalbum was ik lyrisch over Cindy's duet met mijn slidegitaar-favoriet **Sonny Landreth** in het nummer "Sliding home". Het vervolg thans, met "Sey Seychelles" is een wals met een al even prachtige melodie, waarin het duo je in de slidehemel doet wanen.

Het volgende nummer "Skylark" is heel anders nl. puur jazz, waarin gitarist **Jake Langley** subliem opent en de melodie wordt herhaald op piano, cello en tenslotte door Cindy op lapsteel. Klanken die een sfeer opwekken van een jazz-club in de nachtelijke uren.

"Peacock Alley" is western-swing, zoals Cindy gewend was toen ze nog deel uitmaakte van de band Asleep at the Wheel. Beide gitaristen **Ray Benson** en **Derek O'Brien** maar zeker ook hammond-organist **Mike Flanigan** leveren hier geweldige solo's. "How many more years" is, voor de afwisseling, een dampende traditionele blues-kraker van Howlin' Wolf, hier uitgevoerd door 'Omar' **Kent Dykes** die zijn stem kan laten klinken alsof Wolf herrezen is en volop op slidegitaar duellerend met Cindy's lapsteel. "[This train](#)" is zelfs ruige rock met een berg echo en good-old **John Sebastian** op mondharmonica.

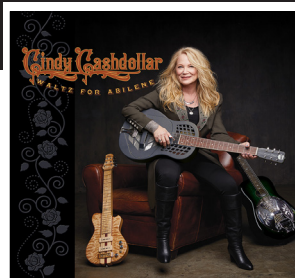

Vervolg CD van de Maand

CINDY CASHDOLLAR

WALTZ FOR ABILENE

⤴ **CLICK 'N CHECK**

In "Salvation" speelt Cindy solo, summier ondersteund door de band en **Marcia Ball** op piano, onbeschrijfelijk mooi en technisch perfecte lapsteel. Voor "In the heart of this town" geldt hetzelfde al is het dan samen met slidegitarist **Arlen Roth**: kippenvell!

"Ring them Bells" is een oud nummer van Bob Dylan dat hier een country-uitvoering krijgt met Cindy op dobro en passende zang van **Amy Helm**. In de traditional "Oh Suzanna" demonstreert ze, solo op Weissenborn baritone gitaar, hoe je met snaren tovenarij aflevert. Dit is gewoonweg van een andere planeet. En dan krijgen we nog het wonderschone slotnummer "Waltz for Abilene" waarin ze wederom de Weissenborn ter hand neemt en dan wordt bijgestaan door de mandoline en viool van **Larry Campbell**.

Conclusie

Cindy Cashdollar levert op "Waltz for Abilene"

een vulkaan aan bloedmooie en supergoede sliding op dobro, lapsteel en Weissenborn in een grote variatie aan muziekstijlen. Het risico van confrontatie met virtuozen is altijd, dat het ontaard in bloedeloos technisch gefreak, maar hier wordt elke gastmuzikant precies op zijn/haar sterkste punten ingezet, in dienst van de compositie en met de focus op emotie.

Zoals de titel van het allermooiste nummer "Salvation" (vertaling: verlossing, zielenrust) ook aangeeft. Verheven muziek die je in deze Corona-tijd, even alle ellende en vrees doet vergeten en je naar een gelukzalige droomwereld voert. Voor het eerst in mijn 2-jarige SRBB-reviewing geef ik dan ook een waardering met vijf-sterren (cijfer 9½).

Bernardo

https://www.youtube.com/watch?time_continue=1&v=G8CCRDxlr4&feature=emb_logo

**WE BUY
YOUR VINYL
& CD COLLECTION**

ROOTS MAIL MUSIC
SHOP & MAILORDER

Van Goorstraat 14
4811 HJ Breda

info@rootsmailmusic.com
www.rootsmailmusic.com
www.discogs.com/user/rmmusic
tel +(31) 76 522 22 35

Cindy Cashdollar – instrumentarium

MINI SPECIAL

Cindy bespeelt een waar arsenaal slide-instrumenten. Al heel jong is ze begonnen met

resonator-gitaar ook wel genoemd dobro naar de originele fabrikant (Dopyera Brothers) in de jaren dertig van de vorige

eeuw. Daarvan bestaan verschillende typen, te onderscheiden naar materiaal (metaal versus hout), vorm van de hals (round- versus squareneck), soort conus (tricone, spider of biscuit), toonbereik (tenor versus baritone), bodyvorm (niet essentieel) en kleur (evenmin essentieel).

Cindy bespeelt altijd zittend een squareneck (vierkante hals) resonator waarbij de snaren ver boven het fretboard staan. Een roundneck (ronde hals) kun je bespelen als een 'gewone' gitaar en wordt gebruikt door slidegitaar-specialisten zoals Sonny Landreth. Op de albumcover en op de foto hierboven staat ze met een koperkleurige metalen baritone tricone. Bij een tricone rust de brug waarover de snaren lopen, op een driepotig frame naar drie conussen (aluminium kegeltjes). Zo'n constructie, al helemaal in de baritone versie, levert die sonore delta-blues sound zoals in "That ain't no way ..". Helemaal achterin zie je een zilverkleurige metalen "normale" tricone (de toevoeging "normaal" of "tenor" wordt doorgaans weggelaten). Rechts zie je een zwarte houten spider waarbij de brug bevestigd is op een achtpotig (vandaar vertaald spin) metalen frame naar de randen van een enkele conus. Die constructie geeft een jubelende country-sound zoals in "Ring them bells".

Hiernaast zie je Cindy op een **Weissenborn** in feite een akoestische steelstring gitaar met volledig

houten body en een vierkante holle hals. Het geluid daarvan is betoverend mooi en ontzettend rijk aan boventonen, luister naar "Oh Suzanna" en "Waltz for Abilene" waarop ze overigens een baritone versie bespeelt. Er bestaan ook teardrop vormen plus worden er uiteenlopende houtsoorten toegepast, waarvan het zeldzame Hawaïaanse Koa het meest begeerd is. Martin Harley deed ons in okt. 2018 op ons "thuispodium" Bel Air nog versteld staan van de potentie van een Weissenborn.

Hieronder zie je Cindy op een steelguitar in feite

een elektrische vol-massieve gitaar met pickups die in vele vormen voorkomt. De term "lapsteel" wordt gebruikt als het instrument

op de schoot rust, sec "steel" als het op een standaard is bevestigd. In wezen zijn het identieke instrumenten al heeft de laatste meestal meer dan zes snaren en soms een dubbele neck. Op "Waltz for Abilene" gebruikt Cindy beide in overvloed. Pedalsteel doet ze niet aan, dat werkt ook heel anders, daarop kun/moet je met voet-/kniehendels de snaarstemming variëren. Klassieke songs waarop je dat in volle glorie kunt horen zijn CSNY-hit "Teach your children" en Linda Rondstadt's-cover van "Blue Bayou".

Alle hier getoonde en/of besproken instrumenten worden bespeeld met een tonebar (messing staaf) en dan is een open / aparte stemming noodzakelijk. In "That ain't no way" is dat open-D die goed past bij blues. In "Peacock Alley" is het een C6-tuning die zo kenmerkend is voor western-swing. Legio variaties zijn hierbij mogelijk zolang de snaren maar voldoende spanning behouden. Zie verder www.cindycashdollar.com

Bernardo

MICKE & LEFTY FEAT. CHEF

LET THE FIRE LEAD

⤴ **CLICK 'N CHECK**

Ik denk dat het moeilijk vol te houden is dat het heden niet de meest geweldige muzikale periode is. Tuurlijk, er valt een hoop te zeggen over de albums die vandaag hoog staan genoteerd. Maar denk eens na: met een paar muisklikken is alle muziek die je in een leven kan beluisteren beschikbaar. En dan hebben we het nog niet eens over die prachtige dingen die gebeuren als muzikale stijlen en culturen mixen. Bijvoorbeeld Micke & Lefty. Twee Finse muzikanten met een liefde voor Delta Blues en Americana. Hun nieuwe album is *Let the Fire Lead* en in mijn mening is het alles wat goed is aan de hedendaagse blues scene.

Persoonlijk heb ik weinig beeld van de Finse muzikale cultuur. Ik ben me bewust van sommige volksmuziek en ik ken een aantal van hun vreemde doch prachtige muziekinstrumenten. Maar als ik nu aan Finland denk, denk ik vooral aan de "Nordic" blonde gozer met een arm vol tattoos die staat te headbangen op Hard Rock. Micke & Lefty (met de hulp van hun goede vriend en collega Chef) bewijzen dat die hardrock energie ook de Blues ten goede kan komen. Vanaf het eerste nummer op *Let the Fire Lead* staan alle tellers op 10 en dat niveau gaat niet omlaag. Wellicht is er wat verbazing en nieuwsgierigheid bij de luisteraar omdat je niet weet wat je moet verwachten, maar al snel zal dat veranderen in een jeugdige vreugde. Het is namelijk meteen te horen dat je te maken hebt met muzikanten die spelen met een ongelooflijk plezier.

Micke & Lefty zijn ook niet bang om onconventionele onderwerpen aan te snijden. Het beste voorbeeld is het nummer *No stuff is good enuff* wat volledig over minimalisme en de accumulatie van nutteloze spullen gaat. Op het eerste gezicht is dit natuurlijk een grappig principe. Maar het is ook mooi om te zien dat de blues- en rootsmuziek niet blijft hangen in thema's die vijftig jaar geleden voor het laatst relevant waren. Door (wat wordt gezien als) oude muziek toe te passen op onze moderne tijden, bewijzen ze dat deze muziek universeel is en dat ze een rol heeft in een wereld die steeds verder weg lijkt te bewegen van de "ouderwetse" manier van muziek maken.

Er staan geen nummers op dit album die je zal draaien op je begrafenis en er zullen waarschijnlijk geen bruidsparen hun eerste dans dansen op een van deze tracks. Maar deze muziek heeft een andere kwaliteit. Een kwaliteit die we, naar mijn mening, meer moeten waarderen in muziek. Deze muziek laat je namelijk lachen. Het is geen pijn in de buik schaterlach. Maar dit is muziek waarvan je mond opkrult en waar je de rest van de dag vrolijk van wordt. Dat is een prachtige prestatie. Als muziek dat met je kan doen, waarom zou je dan chagrijnig blijven?

Ayrton van Noort

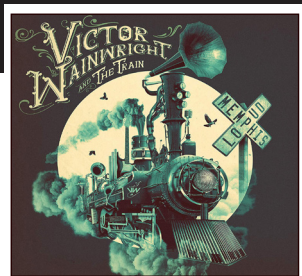
Micke & Lefty feat. Chef (FIN), Küsters Hof Wunstorf,

08.03.2019:

<https://www.youtube.com/watch?v=GYy2DfTstol>

Fine Tattoo Works
Nieuwe Haagdijk 4 Breda
Tel: 076 - 5208738

VICTOR WAINWRIGHT & THE TRAIN

MEMPHIS LOUD

« CLICK 'N CHECK »

Victor groeide op in een familiale omgeving, waar muziek in de lucht hing. Hij zocht zijn eigen weg, die hem ook de zijpaden van de rootsy blues deden verkennen en hem uiteindelijk in Florida en Memphis, TN, deed belanden, waar in 2018 zijn titelloze album ('Victor Wainwright & the Train') opgenomen werd. Invloeden waaiden hem ondertussen ook vanuit New Orleans aan, want als boogiewoogie pianist leunt hij aan bij iconen als Dr. John, Professor Longhair en uiteraard ook Pinetop Perkins (1913-2011), destijds bij Wainwright een vriend des huizes.

Sinds 2017 is Victor Wainwright de frontman van "The Train". Hij werkte met zijn grote vriend en co-producer/gitarist Dave Gross aan het debuutalbum dat hij samen met gitarist Pat Harrington, bassist Terrence Grayson en percussionist Billy Dean uitbracht. Rond het viertal schaarde zich tevens een groepje gastmuzikanten, waaronder de gitaristen Monster Mike Welch, Jeff Jensen en multi-instrumentalist Dave Gross zelf. Een duo hoornblazers geeft nog meer swing en drive aan de vaart van de symbolische hogesnelheids locomotief, die herinnert aan de vele hopeloze waaghalzen die er in het verleden ooit opsprongen, meestal met gitaarkoffer in de hand.

Wederom bracht Victor Wainwright in april zijn nieuwe album bij Ruf Records uit. Met twaalf eigen nummers, de vaste band plus blazers Doug Woolverton (trompet) en Mark Earley (sax) trok hij vorig jaar in Memphis de studio in. De gastenlijst was lang, waardoor de wagons goed vol zaten en de treinrit nog uitzonderlijker maakte. Victor wist als machinist, de emotionele stoom die eenieder in zijn leven opgebouwd had, heel vakkundig te gebruiken om de trein vooruit te laten denderen. In de opener "*Mississippi*" hoor je de trein vertrekken en aan kracht winnen terwijl het achtergrond-koor voluit zingt, de hoorns blazen en Victor zijn lof over het zuiden emotioneel uitzingt. Als de trein even vertraagt kan Harrington zijn solo doen. Het soulvolle "*Walk the Walk*" ademt New Orleans. Victor, vanachter zijn piano, bedankt zijn ouders voor

de goede zorgen en fijne jeugd die ze hem gaven. In de titelsong combineert Wainwright vakkundig zijn gedreven pianoritmie met het verhaal van een welwillende muzieklocomotief. Met echo's uit New Orleans, hoorns en angstaanjagende kamerzang, roept "*Sing*" het gevoel op alsof je niet op adem kunt komen. Het is een filmisch gevoel van verstikken en emotioneel zwoegen, terwijl de muziek de pijn verlicht. "*Disappear*" moet het van de tekst hebben. Het is een nummer over plotseling verlies, met hartverscheurende zang en een zeer opzettelijk, zwaar einde. "*Creek Don't Rise*" pikt je gelukkig weer op van de vloer met zonovergoten gitaren, opbeurende piano en het verhaal van een stel dat het weer ziet zitten en er goed mee "wegkomt". In "*Golden Rule*" predikt Victor de bekende gelijkenis van weleer op een nieuwe wijze, met een funky ritme, op piano en Wurlitzer. Het weemoedige "America" beschrijft erg knap de toestand van de natie: "Links of rechts, een pad moeten we kiezen...". "*South End of North Bound Mule*" valt op door zijn aanstekelijke riffs en de verdoken humor en "Recovery" door de herkenbaarheid van zijn onderwerp en de sax solo. "*My Dog Riley*" is een ode aan Victor's trouwe viervoeter: "Ik heb nog nooit zo'n goede vriend gehad...", ook al wordt de hond vaak betrapt op uit het toilet drinken en in de vuilnisbak zoeken...". Het einde wordt rustig opgebouwd met "*Reconcile*", een momentum over een epische emotionele reis. Chris Stephenson op Hammond (de melodie) en Greg Gumpel op gitaar (de solo) bepalen hier dit southern nummer.

'Memphis Soul' is veel "meer" dan een opvolger van het titelloos debuutalbum van Victor Wainwright & the Train. Het bevat "alles" wat je zoekt in zijn gesloten wagons en grooves.

(ESC for Rootstime.be)

Victor Wainwright and The Train – Live at Earl's Hideaway: <https://www.youtube.com/watch?v=X7e-KWjvJBA>

DION

«« CLICK 'N CHECK

BLUES WITH FRIENDS

Dion DiMucci (18 juli 1939, New York) gaat al heel lang mee in de muzieksce­ne. Hij is 18 als hij onder de naam Dion and the Timberlanes zijn eerste plaat 'The Chosen Few' opneemt. In 1958 vormde hij met drie vrienden uit de Bronx de doo-wop groep Dion and the Bellmonts. Deze band had een aantal grote hits zoals *I Wonder Why* en *A Teenager in Love*. Dion and the Bellmonts gaan in 1960 uit elkaar en Dion gaat dan verder als soloartiest. Hij richt zich meer op de rock 'n' roll en de rhythm and blues. De hits komen al snel, *Runaround Sue* en *The Wanderer*. Door drugs- en drankproblemen verdwijnt hij in de jaren '60 van het toneel maar keert begin jaren '70 terug als singer-songwriter. Dion wordt in 1989 opgenomen in de Rock and Roll Hall of Fame. Vanaf 2006 gaat de blues weer een grote rol spelen in het repertoire van Dion met het album 'Bronx in Blue', een jaar later gevolgd door 'Son of Skip James' en in 2012 door 'Tank Full of Blues'.

Het zegt iets over de status van Dion DiMucci dat hij voor deze muzikantenborrel "Blues with friends" op zowel de aanwezigheid van **Van Morrison**, **Bruce Springsteen**, **Jeff Beck**, **Joe Bonamassa**, **Paul Simon** als **Billy Gibbons** kon rekenen – en dan hebben we het nog slechts over de helft van de gastenlijst. Dergelijke onderonsjes hebben vaak een al te vrijblijvend karakter en aangezien de gastheer heeft toegegeven dat de inspiratie voor het door Van The Man en **Joe Louis Walker** ondersteunde *I Got Nothin'* een writer's block betrof, ben je al snel geneigd te denken dat er 'dan maar' een bluesplaatje op de markt werd gegooit. Toch mogen we ons in de handjes knijpen, want de spelvreugde

werkt uitermate aanstekelijk en zo eenduidig blijkt de repertoirekeuze trouwens niet eens te zijn. The Boss en eega Patti Scialfa treden bijvoorbeeld aan voor een remake van [Hymn To Him](#), het allermooiste nummer van Dions gospelalbum *Velvet & Steel* uit 1986. Jeff Beck levert dan weer opvallend subtiele invuloefeningen in de country-slijper *Can't Start Over Again*. Zo bevat nagenoeg iedere track wel een smakelijke verrassing. Naast de blazers en het Hammond orgel is in de midtempo bluesrock *I Got the Cure* een glansrol weggelegd voor de lyrische slide-gitaar van **Sonny Landreth**.

Favoriet is het nummer met Paul Simon: [Song for Sam Cooke \(Here in America\)](#), ditmaal schreef Paul hier niet aan mee. Ook het Jazzy *Stumbling Blues* is een prettig afwisseling.

[Bam Bang Boom](#) met de Texaanse ZZ-Topper Billy Gibbons valt goed... heeft iets weg van de Los Lobos stijl van Blues spelen. Ook de gitaar (Fender Telecaster als ik me niet vergis) van **Samantha Fish** klinkt lekker op *What If I Told You*.

Het album neemt een uur van je tijd in beslag, en in dat uur passeren 14 diverse songs, op twee na allemaal geschreven door Mike Aquilina, samen met Dion zelf, mooi dat die op 80-jarige leeftijd nog steeds zo druk in de weer is.

Erg speciaal of baanbrekend is het allemaal niet, gewoon een erg lekkere plaat.

<https://www.youtube.com/watch?v=U9Nb8EatiEU&list=PLJNbijG2M7OzP9oxl064rxNPnnOanLGZe&index=1>

Dr.G

THE WEIGHT BAND

LIFE IS A CARNIVAL

CLICK 'N CHECK

The Weight Band is ontstaan in 2013 in de schuur van Levon Helm toen Jim Weider en Randy Ciarlante, beide voormalige leden van The Band, "Songs of The Band" uitvoerden met de oprichter, Garth Hudson, naast Jimmy Vivino en Byron Isaacs. Geïnspireerd om de erfenis van de onvergetelijke rockgroep voort te zetten, begonnen Weider, Ciarlante en Isaacs fanfavorieten uit de The Band-catalogus uit te voeren voor het publiek in het hele land, waarbij ze Marty Grebb en Brian Mitchell uitnodigden om hun geluid te voltooien. The Weight Band voegde later Albert Rogers (bas), Matt Zeiner (keys) en Michael Bram (drums) toe om hun huidige line-up met Weider en Mitchell te vormen. The Weight Band is dus een muzikantencollectief dat verder gaat waar The Band destijds gestopt is en is dus zeker geen coverband.

Met Jim Weider en Brian Mitchell en anderen die in de periferie van The Band hun sporen hebben verdiend, bestaat er geen enkele twijfel over hun roots: er wordt eigen werk aan het repertoire toegevoegd, maar de klassiekers blijven. In 2018 verscheen het debuutalbum "World Gone Mad", wat met lovende kritieken werd ontvangen, zowel door de media als de Americana en roots- liefhebbers. We zagen de band tijdens hun eerste Europese tour tijdens het [Moulin Blues festival](#) in Ospel en even later in het Depot in Leuven. En we waren getuige dat deze band werkelijk garant staat voor de meesterlijke sound met hun kenmerkende hoekige gitaarspel, de vette orgelklanken, de fraaie accordeon en die typische stemmen, die soms heel sterk lijken op die van de originele leden van The Band. We hoorden aldaar zowel nummers uit het eigen repertoire als legendarisch werk van The Band, hetgeen we nu ook kunnen zeggen van hun nieuwe live album "Live Is A Carnival" dat werd opgenomen in januari 2020 in de Brooklyn Bowl, NY, door hun eigen geluidswizard Mark Rudzinsky, en dit met hun slimme mix van originelen, songs van The Band, Colin Linden en Bruce Springsteen. De titeltrack en tevens hier de titel van het album "Life Is A Carnival", hoorde ik vele jaren terug op de radio van The Band en wist dat ik direct het plaatje moest kopen. Wat een geluid! Deze song is een funky groove met dixieland horns, keyboards en gitaarwerk, maar ook deze opname van The Weight Band is hier op hun liveplaat zeker een hoogtepunt:

***You can walk on the water, drown in the sand
You can fly off a mountaintop if anybody can
Run away, run away, it's the restless age***

***Look away, look away, you can turn the page
Hey, buddy, would you like to buy a watch real cheap
Here on the street
I got six on each arm and two more round my feet
Life is a carnival, believe it or not
Life is a carnival, two bits a shot***

De metafoor van de carnaval betreft de continue veranderingen en de problemen van de artiest, die het op een afstand aanschouwt. De tekst van het lied is zelfs op een muur achter Levon Helm's graf in Woodstock gegraveerd. In 1978 kwam The Last Waltz uit met natuurlijk "Life Is A Carnival", het einde van The Band en een tijdperk. Top dat The Weight Band nu, anno 2020, de traditie verder zet. Naast de funky cover "Deal" van The Grateful Dead" en Springsteen's "Atlantic City", zijn het vooral songs van The Band die op de setlist van die avond stonden en sommige songs reeds voor hun "World Gone Mad" album werden opgenomen. Zo heeft een nummer als "Heat of the Moment" diezelfde harmoniekenmerken die de Canadees- Amerikaanse band altijd zo typeerde. Zo ook "Common Man", samen geschreven door Weider en Helm, dat dateert uit de sessies van "Jericho", het eerste album van The Band uit 1993 en mag een nummer als "Big Legged Sadie" de humor verheerlijken die van oudsher nergens geschreven staat. Veel van deze songtitels zijn al jaren in ons stofferig achterhoofd gegrift, en The Weight Band blaast dit stof er gewoon terug af met "The Night They -Drove Old Dixie Down". Kort gezegd komt het erop neer dat The Weight Band een mix van folk, country en rock met prachtige vocale harmonieën ten gehore brengt. Dat het sterk aan The Band doet denken is logisch, maar zo goed kan het natuurlijk nooit worden, simpelweg omdat geen van allen individueel de vocale kwaliteiten heeft van de originele bandleden, maar ze komen gezamenlijk incidenteel toch akelig dichtbij. Het klinkt vooral als een band, waar de ego's terzijde geschoven lijken voor een harmonieus totaalgeluid. Er valt genoeg te genieten van individuele instrumenten, maar het zijn vooral details in een warm, uitnodigend bad.

Uitgestelde Releasedatum: 10/07/2020

(rootstime.be/DrG)

The Weight Band - "The Weight" @ Moulin Blues Ospel 2019: <https://www.youtube.com/watch?v=9D04Vi1KPYs>

GINA SICILIA

LOVE ME MADLY

«« **CLICK 'N CHECK**

Gina Sicilia, woont nu in Nashville maar is afkomstig uit Pennsylvania en is de jongste dochter uit een Italiaans emigranten gezin uit Calabrië.

Gina heeft een aardse, krachtige stem waarmee ze heel veel aan kan. Ze was al heel jong bezig met het schrijven van haar eigen liedjes. Op haar 22e leverde ze haar gedroomde debuut EP "Allow Me To Confess" af (2007), met Dave Gross als producer én als bandlid. Ze kreeg al snel internationale erkenning en in 2008 tijdens de uitreiking van de W.C. Handy/Blues Music Awards, werd ze genomineerd als "Best New Debut Artist". Inmiddels is ze aan haar negende album-release toe met "Love me madly" wat werd geproduceerd door Cody Dickinson.

Het werd een 'ander' album, een soul album. Dat was Gina's bedoeling, toen ze in het voorbije jaar tijdens trips naar Southaven, MS, aan nieuwe songs werkte in The Checkerboard Lounge, de thuis-studio van Cody Dickinson. Cody speelt op het album zowat op alle instrumenten, Luther speelt slide-gitaar op drie nummers en Rev. Charles Hodges (Al Green, Boz Scaggs, Tom Jones) op het orgel. De hoorns, strijkers en trompet werden gearrangeerd door Marc Franklin (Aretha Franklin, BB King, Solomon Burke, Cyndi Lauper, Gregg Allman Band) en afgewerkt in de Royal Studios in Memphis, eigendom van de legendarische Lawrence "Boo" Mitchell. Het soul-gehalte en het emotionele aspect, maken van 'Love Me Madly' een bijzonder-Gina Sicilia-album. "Hey Love", is een nummer met ontegensprekelijke Stax-invloeden. De swingende blazers en funky slide-gitaren maken er het perfecte soul anthem van. Ook het titelnummer, "Love Me Madly", schittert

met een soulvibe uit de jaren '90 en het pijnlijke, emotionele "Fall in Love" zou evenmin misstaan in de Stax-catalogus. "Lose My Head" is (volgens Gina zelf) "een soort pop-geïnspireerd soulnummer" en op "Give It Up" krijgen we de meest zwoele Gina te horen. Het is een langzaam brandend lounge nummer dat echoot op een gypsy-ritme.

Daarnaast is er als "extra" het emotionele aspect. Gina raakt op dit album met elk nummer de emotionele kern van de luisteraar. Ze bereikt met haar zang -soms alleen ondersteund door achtergrondzang en piano- een pijnlijke, aangrijpende sfeer. Dit doet ze op het lome "[Answer the Phone](#)", waarin het gaat over iemand met wie je wil praten, maar die niet in contact wil blijven. Geïnspireerd door de relatie van een vriend, bereikt "Misery With You" door Luther Dickinson's slidegitaar sonische hoogten, terwijl de zang van Sicilia zich vermengt met het stijgende refrein van het achtergrondkoor. Nog meer slidegitaar krijg je op "For a Little While" en Luther's derde bijdrage is te horen op "How My Dreams They Go".

Met 'Love Me Madly' levert Gina Sicilia een soul album van formaat en ook haar meest emotionele album af. Ze toont haar muzikale kwaliteiten om gevoelige gloedvolle teksten en muziek moeiteloos uit haar lichaam, hart en ziel te laten stromen.

(Eric Schuurmans/bew. DrG)

<https://www.youtube.com/watch?v=j6vU8838E-Y&list=OLAK5uyIyEy8OnREVzRzJrO494GDLQ6OirpnMGU0>

d-media
web professionals

<https://d-media.nl/>

Paardeweide 11A, 4824 EH Breda

LAURA GREEN

« CLICK 'N CHECK

GREEN EYED BLUES

Laura Green vult regelmatig haar huiskamer met vrienden waarmee ze haar passie, muziek, deelt.

Ze is afkomstig uit St. Louis, Missouri, trok naar Phoenix, Arizona en is al meer dan 10 jaar singer-songwriter. Geïnspireerd door legendarische bluesvrouwen zoals Big Mama Thornton, Lou Ann Barton, Janiva Magness en Bonnie Raitt, vond Laura haar weg in de blues en belandde ze in 2014 in de St. Louis-blues scene met de Laura Green Blues Band.

In 2016 bundelde Laura haar krachten met veteraan bluesgitarist Rich McDonough en vormde de Green-McDonough Band. Met deze band trad ze op in Europa, werd in 2016 door de Riverfront Times genomineerd als "Best St. Louis Blues Band" en won de St. Louis Blues Society Challenge 2017. Ze haalde de halve finale op de IBC in Memphis. Geïnspireerd door de #Me Too-beweging schreef en bracht Laura in 2018 haar single "Stronger" uit om geld in te zamelen voor vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld.

In 2019 begon Laura te schrijven aan haar eerste originele soloalbum 'Green Eyed Blues' en werkte ze samen met co-producer David Torretta (Chuck Berry, Johnnie Johnson, Henry Townsend). Ze namen elf nummers op die ze zelf schreef (één met David Torretta) en waarin ze haar hart en ziel legt in een vat van blues, beïnvloed door funk, R&R, country en gospel terwijl ze trouw blijft aan haar liefde voor het traditionele. Ze werden in de studio gesteund door een verscheidenheid aan geweldige St. Louis-muzikanten: Art Dwyer, Bob Lohr, Rich McDonough, Joe Meyer, Bill Murphy, Ellen Hinkle, Michele Isam, Rob Lee, Aaron Griffin, Carl Pandolfi, Charlie Pfeiffer, Ron Roskowske, Chris Shepherd en Renee Smith.

Sommigen willen de nummers "Bone to Pick" en "Still in Love" waarmee Laura Green haar 'Green Eyed Blues' opent van plaats wisselen. Wat doet het ertoe, als het beide uitstekende songs zijn?

Het eerste luchtig, rustig rockend, wat bluesy, in het andere wordt Laura smerig en gevaarlijk. Wil je grooven op een funky beat? Maak je dan klaar voor een met disco doordrenkt feestje op "A Reason to Sing the Blues". "Mama Don't Cry", wat ze schreef met Torretta, is een akoestische hartenbreker met Charlie Pfeiffer's aangrijpende mandoline. Nog een van de overtuigende nummers op het album is zeker de blues rocker "All the King's Men". De rocker met Bo Diddley-beat "Baby No More", het funky "That's Right" en de country rocker met veel slide gitaar "Pretty Little Thing" die daarna komen, getuigen van Laura's muzikale veelzijdigheid. Het stompende "Cry" is er voor de liefhebbers van Chicago blues en "Don't Know Why" maakt het af met klassieke harmonie en orgel, met dank aan Bill Murphy. Op sommige dingen moet je soms wat langer wachten; het solo album van Laura Green is zo'n item. 'Green Eyed Blues', een groene smaragd vind je niet elke dag...

Eric Schuurmans / rootstime.be

https://www.youtube.com/watch?v=2CaZAS6sTH4&list=OLAK5uy_nsbA2ajyeXMRwX_mTQloVRI3BKNGRo0ek

SWEET BOURBON

BORN A REBEL «« CLICK 'N CHECK

Noem het vooroordelen, noem het intuïtie, noem het ervaring, noem het wat je wil. Ik wist voordat ik een noot gehoord had dat de Sweet Bourbon sound niets voor mij zou zijn en dat hun nieuwe album born a rebel mij niet zou roeren. In deze recensie leg ik uit waarom ik gelijk had. Hopelijk kan ik ook uitleggen hoe ik er voor u volledig naast zit.

Niets dan respect voor de bandleden. Zij houden overduidelijk van muziek. zij zijn een zeer geroutineerde groep geworden en branden elke club waar ze komen plat met een fraaie en enthousiaste liveshow. Toetsenist van der Schoof won in 2015 de Blues award voor zijn spel op de Hammond en zijn kwaliteit is er zeker niet minder op geworden in de tussentijd. Maar wanneer je de vrolijke groep op een plaat bij elkaar brengt is het ongelooflijk belangrijk dat je elke partij de ruimte geeft. Soms zijn er momenten dat alles heerlijk in elkaar valt niet vol, maar rijk. Maar te vaak is het een geval van laag op laag op laag op laag. Het resulteert in een album dat ondanks de kwaliteit van de muzikanten slordig klinkt. En dan is er de bovenste laag. De melodie, de zang. Tegenwoordig is vals zingen zo goed als uitgestorven. Maar voor hen die denken dat daardoor iedereen kan zingen, mogen zij dit album als voorbeeld nemen. Van Onna's stem is zuiver door het hele album. Maar als je zijn stem in een woord zou moeten omschrijven is het vergetelijk. Wellicht dat hij live op het podium als een leeuw naar buiten komt, maar op dit album is zijn stem zwak, vlak en saai.

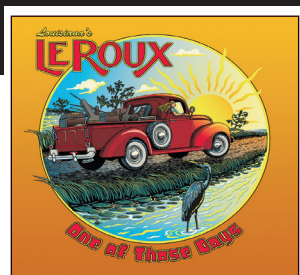
Maar vreemd genoeg is niets hiervan belangrijk. Een goed nummer heeft de neiging om door een slechte productie en zelfs een slechte stem heen te prikken. Het probleem van dit album is eenvoudig: er staan geen goede nummers op. Je bluesband Sweet Bourbon noemen is net zoiets als een banketbakkerij die Zoete Diabetes heet. Het is alle subtiliteit voorbij

en het geeft de luisteraars het gevoel dat ze niet bang zijn om zover te gaan met de stereotypes dat je uiteindelijk een karikatuur creëert. En ja hoor, het album staat vol met nummers die muzikaal wellicht een beetje standaard zijn, maar wel goed in elkaar zitten maar die uiteindelijk worden verpest door de teksten over de hoeveelheid alcohol die gedronken is, de hoeveelheid vrouwen die erbij zijn komen kijken en natuurlijk over hoe zwaar het leven is als je leeft als een rebel. Album-afsluiter Laying in the Alley, is het primaire voorbeeld van een nummer dat muzikaal interessant is, maar wanneer de stem inzet je alle interesse verliest.

De connectie tussen en blues en liefdesverdriet of de strijd tegen onderdrukking die snap ik. Maar het moment waar het het favoriete genre werd voor de 55-jarige blanke man die een social warrior claimt te zijn omdat hij al twee weken zijn parkeerbonnen niet heeft betaald, dat was de dood van de blues. Als Sweet Bourbon weg zou stappen van dit schadelijke idee, dat de Blues voor slechte en ongelukkige mensen is. Als ze die muzikale energie gebruiken om vreugde en liefde te communiceren in plaats van slechte verhalen te vertellen over verouderde ideeën en onrealistische levens. Als ze zouden stoppen met spelen wat ze denken dat ze zouden moeten spelen, en in plaats daarvan spelen wat ze voelen. Dan hef ik het glas, maar tot die tijd geen slok bourbon voor mij, hoe zoet dan ook.

Ayrton van Noort

<https://www.youtube.com/watch?v=dUisSZHECEM>

LOUISIANA'S LEROUX

ONE OF THOSE DAYS

⤴ **CLICK 'N CHECK**

LeRoux (LLR), een Southern contemporary blues band, werd opgericht eind jaren '70 in Baton Rouge, gelegen aan de Mississippi en de hoofdstad van de staat Louisiana en dankt zijn naam aan de Cajun-Franse (oftewel Louisiana creoolse) term voor de dikke en stevige jusbasis die wordt gebruikt om een gumbo te maken.

De band ontstond uit verschillende leden van The Levee Band, die vooral als back-up werkte voor Clarence "Gatemouth" Brown en Clifton Chenier. Na hun naamsverandering scoorden ze hits met "Take a Ride On a Riverboat", "[New Orleans Ladies](#)", "Addicted", "Carrie's Gone" en vooral "Nobody Said It Was Easy (Lookin' for the Lights)". LLR treedt nog altijd op tijdens festivals in de regio en tourde onder meer met The Doobie Brothers, The Allman Brothers, Journey, Kansas, Heart en Marshall Tucker band. LeRoux werd opgenomen in de Louisiana Music Hall of Fame als 50ste "inductee".

Na een onderbreking van tien jaar -als opvolger van 'The Session Years', feat. Carl Michaels (2010)- brengt LeRoux zijn zevende studioalbum uit met de titel 'One of Those Days'. Het werd geproduceerd door de legendarische Jeff Glixman (Kansas, Gary Moore, Georgia Satellites, Yngwie Malmsteen) en zit boordevol smakelijke liedjes, scheurende gitaren, zwoele zuidelijke ballads en speciale gastoptredens. De achtkoppige album line-up bestond naast Tony Haselden, Rod Roddy, Nelson Blanchard, Jim Odom & Mark Duthu, uit de "nieuwkomers" Jeff McCarty (lead zang), Joey Decker (bas), Randy Carpenter (drums) en "Guests": Tab Benoit,

Bobby Kimball (Toto), Bill Champlin (Chicago) & Chapel Hart.

Met de titelsong "[One of Those Days](#)" opent LeRoux het nieuwe album en waait er veel Southern rock-geluid à la Doobie of Allman Brothers de kamer binnen. Via de soulvolle ballade "No One's Gonna Love Me (Like The Way You Do)", een nummer van Dustin Ransom, gaan we met "Lucy Anna" naar New Orleans en met het meerstemmige "Don't Rescue Me" gaan we met veel voodoo, de heksen te lijf. Na de slow blues "After All" volgt de zwoele rocker "Nothing Left To Lose". "Lifeline" is een herbewerking van een oud nummer uit het album 'So Fired Up'. De nieuwe versie duurt langer dan de originele, maar klinkt even fantastisch. "Sauce Piquante" is een coole, groovy en funky jam, die ons feestelijk naar de het einde leidt. Ook nu nog maakt LLR veel indruk met Hoyt Garrick's "New Orleans Ladies" en zeker als Blueslegende Tab Benoit hiervoor zijn gitaar omhangt.

Louisiana's LeRoux is een nu al legendarische band en zal zoals hun Southern rock fans, blijven overleven omdat ze hun Mississippi roots moeilijk kunnen verhullen.

Eric Schuurmans
rootstime.be

DON BRYANT

«« **CLICK 'N CHECK**

YOU MAKE ME FEEL

Juist op het moment dat de spanningen enorm hoog zijn op gelopen en de verdeeldheid in de wereld weer buitensporige proporties dreigt aan te nemen is daar gelukkig de 78-jarige Memphis soul-legende Don Bryant om zijn muzikale 'message of love' te verkondigen met zijn nieuwe album.

Hoewel Bryant er lange tijd bewust voor koos om zich volledig op de gospel-muziek te storten waren het The Bo-Keys die er voor zorgden dat het grote publiek weer van zijn soul-stem kan genieten. De band die eind jaren-negentig geformeerd werd om de originele Memphis-sound weer 'nieuw leven in te blazen' slaagde er in om Bryant uit de luwte te krijgen en hem het plezier terug te laten vinden op diverse podia. In 2017 verscheen 'Don't Give Up On Love' en plotseling stond hij weer in de betere clubs en maakten jongeren op hippe festivals voor de eerste keer kennis met de vocalen van deze soul-veteraan. De muziek heeft altijd een belangrijke rol gespeeld in zijn leven en hij is nooit opgehouden met componeren. Materiaal genoeg om iets uit te brengen zou je menen. Maar Don Bryant doet het helemaal op zijn eigen wijze. Zo krijgt de luisteraar een mix van geheel nieuw materiaal voorgeschoteld maar zijn er voorname, overigens zeer interessante herbewerkingen te vinden.

Met 'You Make Me Feel' betuigt hij als het ware in een tien-tracks-omvattende liefdesverklaring van zijn onvoorwaardelijke liefde voor Ann Peebles, sinds jaar en dag zijn echtgenote. In het heerlijk swingende 'Your Love Is To Blame' 'beschuldigt' hij haar van het gelukkige feit dat ze nog altijd bij elkaar zijn. Het bekende '99 Pounds' is in een opgepoetste vertolking nog altijd bijzonder prettig om naar te luisteren. Zoveel jaren later blijkt nog altijd de kracht van de stampende soul-knaller die voor de gelegenheid in de derde persoon enkelvoud wordt gezongen. 'Ik heb deze er speciaal bij gepakt om haar op een voetstuk te kunnen plaatsen', zo verklaarde

hij onlangs in een interview naar aanleiding van deze re-make. Strak en efficient drumritme en basloople in combinatie met sterk koperwerk, een groovend orgel en een venijnig gitaarsoloetje vormen samen de perfecte fundering waarop de machtige stem van Bryant gedragen wordt. Het blijkt een formule te zijn die nog altijd uitstekend werkt. Ook de meeslepende slowballad 'Don't Turn Your Back On Me' is van stof ontdaan en klinkt zo, in een aangepast tempo, nog eens vele malen gerijpter dan het eigen origineel uit 1965 waarbij het overigens opvallend is hoe goed geconserveerd de stembanden zijn gebleven aangezien er maar liefst ruim een halve eeuw tussen de opnamen zit. Graag had hij 'I'll Go Crazy', wederom een meeslepende tranentrekker van de buitencategorie, zelf geschreven maar dit paste zo mooi in het concept van 'Make You Feel' dat hij het onmogelijk kon laten liggen. Daarentegen geeft hij de helaas veel te vroeg overleden Jr. Parker, hij werd slechts 39 jaar, het nakijken door 'Cracked Up Over You' weer terug te brengen bij de rechtmatige eigenaar en de klassieke soul te voorzien van een flinke dosis hedendaagse energie. Nergens, nee werkelijk nergens, wordt de indruk gewekt dat we hier met een bijna tachtigjarige zanger te maken hebben. De energie van 'You Make Me Feel' is bijna tastbaar en juist in deze moeilijke tijd een noodzakelijk iets.

Je zou de premier haast willen verplichten deze zeldzame categorie artiesten tot de vitale beroepen te rekenen en het liefste met ingang van vandaag de maatregelen te versoepelen voordat het te laat is.

https://www.youtube.com/watch?v=qM-w6VwGjSA&feature=emb_logo

Jeroen Bakker

Bron publicatie: [Recensie: Don Bryant – You Make Me Feel | Blues Magazine](#)

ABC OF THE BLUES BOX

Is een box met liefst 52 CD's met daarop opnames van 100 blues-muzikanten gesorteerd op volgorde van achternaam, in de blues is dat vaak een bijnaam. In het bijgaande boek (LP-formaat met bijna 30 pagina's) wordt de levensloop van iedereen kernachtig beschreven (Engels), bij slechts een deel wordt echter een foto weergegeven. De CD's zitten in papieren hoesjes met aan de voorkant steeds de box-foto, het volgnummer en de naam van de muzikant(en) en aan de achterkant een lijst van alle nummers. Gegevens over de opnamedatum(s), studio(s), begeleider(s) en songteksten ontbreken helaas.

De box draagt als subtitel "From the Delta to the Big Cities". Uit de bakermat van de blues dwz. de Mississippi-Delta begin vorige eeuw, zijn vrijwel alle legendes aanwezig: Charley Patton, Robert Johnson, Skip James, Son House, Sleepy John Estes, Furry Lewis, Bukka White, Fred McDowell e.a. Van de Chicago-blues vanaf de jaren dertig, tref je de te verwachten namen: Muddy Waters, Howlin' Wolf, J.B. Lenoir, Otis Rush, Little Walter, Willy Dixon, Jimmy Reed e.a. Typische piano-blues, vaak uit New Orleans en derhalve met elementen van jazz, is er volop van: Champion Jack Dupree, Professor Longhair, Huey Smith, Roosevelt Sykes, Leroy Carr e.a. Befaamde vrouwelijke blues-singers zijn evenmin vergeten: Bessie Smith, Big Mama Thornton, Sister Rosetta Tharpe e.a.

Het gaat te ver om alle opnames en artiesten te bespreken, mijn aandacht viel min of meer toevallig op de volgende(n). Snooks Eaglin blijkt een begenadigd zanger, met veel soul en New-Orleans invloed, die daarnaast aardig gitaar speelt. Lonnie Johnson is zelfs een uitstekende gitarist wiens stijl tendeert naar jazz zoals van

Charlie Cristian en zelfs Django Reinhardt. T-bone Walker bewijst wederom dat hij een sleutelfiguur was in de ontwikkeling van de elektrische bluesgitaar. Big Bill Broonzy overspant meerdere generaties in de evolutie van de blues vanuit de Delta naar de "Big cities".

Ondanks het groot aantal namen ontbreken er enkele belangrijke bv. Albert King, Freddy King, Albert Collins, Hubert Sumlin'. Waarschijnlijk heeft dat te maken met auteursrechten. Bluescoryfeën uit de recente periode, vanaf de British Bluesexplosion met Eric Clapton, daarna Stevie Ray Vaughan, weer daarna Robert Cray e.a. tot thans Joe Bonamassa e.a. zitten er -begrijpelijkerwijze- niet bij.

Er is onlangs een her-uitgave van deze box verschenen en die is te koop voor slechts ca. 35 Euro Hiermee kom je in het bezit van de (vrijwel) complete historie van de blues tot ong. medio jaren 60. Plus krijg je er een Puck harmonica bij van het merk Hohner in de toonaard C, maar om de onvolprezen Little Walter na te spelen heb je wel een bluesharp in een andere toonaard nodig. Voor blues-ologen en fanatieke blues-luisteraars is deze box een must-have. Voor blues-muzikanten een schatkist om in te graven naar minder bekende songs en niet alsmäär "Dust my broom", "Spoonfull", "Got my mojo working" en andere clichés te pakken. Voor nieuwkomers die ook eens de oer-blues willen proeven is het wellicht teveel van hetzelfde, hen zou ik "Comin' home to the blues II" willen aanbevelen met de allerbeste blues-songs uit hetzelfde tijdvak (Music Club, GTIN 5014797290266, 5 Euro).

Bernardo

Blue Monday Cocktail

BLUE MONDAY IS ZOGENAAMD DE MEEST
DEPRESSIEVE DAG VAN HET JAAR.

MET DEZE BLUE MONDAY COCKTAIL VAN BLUE
CURACAO, VODKA EN BITTER LEMON VERDWIJNT DEZE
DEPRESSIEVE MOOD ALS SNEEUW VOOR DE ZON.

DUS HEB JE EEN DIPJE,
OOK ALS IS HET GEEN BLUE MONDAY?

MET DEZE COCKTAIL
BEN JE ER IN NO-TIME VAN VERLOST!

Ingrediënten:

15 ML BLUE CURACAO
30 ML VODKA
45 ML BITTER LEMON
1 TAKJE MUNT
1 SCHIJFJE VERSE KIWI-FRUIT

Bereiding:

GEBRUIK EEN TUMBLER GLAS VOOR DEZE COCKTAIL. VUL DIT MET IJS. VOEG MET EEN BARMAATJE 1 DEEL VODKA TOE, 1,5 DEEL BITTER LEMON EN MAXIMAAL EEN HALF DEEL DEEL BLUE CURACAO VOOR EEN LICHT BLAUWE KLEUR. EVEN ROEREN MET EEN BARLEPEL. GEBRUIK EEN VROLIJKE, BIJ VOORKEUR GEZONDE GARNERING. IK HEB EEN STUKJE KIWI EN MUNT GEBRUIKT. (1 DEEL = 30 ML)

Golden Years of Popmusic deel 3

Golden Years of Popmusic (in 62 essential albums) – Deel III

In **deel 3** is de focus gericht op **Country-Rock** ook wel genoemd **alternative-country** of **progressive-country**. Aanvankelijk hadden de meeste popliefhebbers weinig op met country (& western) en beschouwden ze dat als commerciële shit uit Nashville. Bands als de Byrds en solisten als Bob Dylan brachten daarin verandering met hun “Sweetheart of the rodeo” resp. “Nashville Skyline”. Van deze relatief nieuwe muziekvorm geen tien maar elf albums, want ik vond dat ik er geen een weg mocht laten.

Bernardo

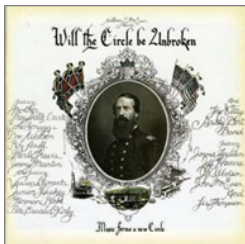
De **Byrds** waren de grondleggers van de country-rock. Van de twaalf officiële albums heb ik **“Untitled”** uit 1970 gekozen met de laatste formatie. Vooral omdat het uit dezelfde tijd stamt als de hun legendarische concert in het voormalige Turkschip in Breda in 1971. Het album bestaat uit een live-deel met de grootste hits uit het begin: “Mister tambourine man”, “Eight miles high” etc. plus een studio-deel met het juweeltje “Chestnut mare”. De band kwam abrupt ten einde doordat gitarist † Clarence White overleed bij een verkeersongeval. Roger McGuinn, wiens 12-snarige gitaar bepalend was voor die typische Byrds-sound, ging daarna solo verder. Drummer Gene Parsons idem en maakte het fraaie album “Kindling”. Bassist † Skip Battin ging op in andere formaties. Later is er nog een reüniealbum “Byrds” tot stand gebracht met de oerformatie.

De **Flying Burrito Brothers (FBB)** zijn een spin-off van de Byrds nadat die met “Sweetheart of the rodeo” bekeerd leken tot pure country. De grote inspirator daarvan was † gitarist-zanger Gram Parsons die alras weer vertrok om samen met bassist Chris Hilman de FBB te beginnen. Het debuutalbum **“A gilded palace of sin”** uit 1969 was een toonbeeld van **alternative-country** waarop pedal-steel-gitarist † Pete Kleinow curieuze klanken uit zijn Fender toverde. Het gaf nummers als “Christine’s Tune”, “Hot burrito #1” en “Hot burrito #2” e.a. een aparte melancholie. Het vervolgalbum “Burrito Deluxe” was veel minder en miste de magie van de voorganger. Daarna volgden vele personele wisselingen met telkens weer nieuwe en veelal matige albums. De FBB heb ik ook in het Turkschip meegemaakt, eerst met Bernie Leadon en Rick Roberts, later als een verkapte Country Gazette en toen bleek het pure bluegrass.

Na zijn vertrek uit de FBB kwam † **Gram Parsons** in 1973 met een soloalbum onder zijn initialen **“GP”**. Hierop maakten we ook kennis met zangeres Emmylou Harris. In “We’ll Sweep Out The Ashes In The Morning”, “Streets Of Baltimore”, “That’s All It Took” zingen ze de meest schitterende duetten, maar het is wel pure country en daarom niet aan iedereen besteed. Gram leverde nog een album “Grievous angel” van eenzelfde kwaliteit. Helaas had hij ook een schaduwzijde en dat werd hem al op jonge leeftijd fataal. Desondanks wordt hij nog immer erkend als voorbode van de opwaardering van country-muziek. Emmylou begon een eigen band en was daarmee ook in het Turkschip te bewonderen, zelfs tweemaal met de Telecaster-masters resp. James Burton en Albert Lee.

Golden Years of Popmusic deel 3

De **Nitty Gritty Dirt Band** (NGDB) had ooit een hit met Jerry Jeff Walker's "Mr. Bojangles". Hun faam danken ze echter aan het album ["Will the circle be unbroken"](#) uit 1972 met een scala muzikanten uit de traditionele country-wereld zoals Earl Scruggs, Maybelle Carter, Roy Acuff e.a. Via dit album heb ik flatpicking in de stijl van Merle Travis en Dock Watson ontdekt b.v. in "Black mountain rag", "Nine pound hammer" en "Wildwood flower". Het mooiste vind ik nog steeds Randy Scrugg's (inderdaad zoon van) uitvoering van Jody Mitchell's "Both sides now". De NGDB brachten nog een groot aantal albums uit, waaronder de Circle-opvolgers "nr. 2 en nr. 3". De DVD "Will the circle be unbroken – Farther along" is een jubileum-concert ten tijde van nr. 3 met moderne country van o.a. Allison

Krauss, Jerry Douglas, Vince Gill e.a. Zelfs bluesperformers als John Hiatt en Taj Mahal verleenden daaraan hun medewerking.

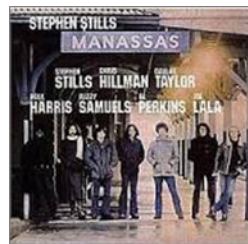
Commander Cody and his Lost Planet Airmen luidt de volledige naam van deze 8-koppige band uit San Francisco. Commander en co. mixen een waar arsenaal stijlen o.a. country, rock & roll, western-swing, cajun, blues en zelfs gipsy-jazz. Hun vijfde album ["Tales from the Ozone"](#) uit 1975 heb ik inmiddels grijs gedraaid en de teksten daarvan ken ik welhaast van buiten. Bijna een halve eeuw later geniet ik nog immer van songs als "Minnie Moocher", "Conny", "Honky tonk music", "Cajun baby" en bovenal "Gipsie fiddle". Van de individuele muzikanten verdienen vooral George Frayne (alias Commander Cody) piano en de virtuozen Bill Kirchen Telecaster-gitaar, Bobby Black pedal-steel en Andy Stein fiddle speciale vermelding. Een album dat elke SR&BB-volger in zijn verzameling zou moeten hebben!

David Crosby maakte deel uit van de oerformatie van de Byrds, Stephen Stills van Buffalo Springfield en Graham Nash van de Engelse Hollies. Eind jaren zestig vormden ze een trio en wisten ze op het eerste titelloze album meteen al een perfecte harmonische zang te creëren. In aug. van 1969 vormden ze met "Suite Judy blue eyes" een van de hoogtepunten op het legendarische Woodstock festival. Het jaar daarop leverden ze, aangevuld met Neil Young en bassist Greg Reeves en drummer Dallas Taylor, onder de groepsnaam **Crosby, Stills, Nash & Young** (CSNY) het tweede album ["Déjà vu"](#). Dit is een popklassieker, volgens velen behorend in de top-10 van de mooiste albums ooit, met topnummers als "Carry on", "Almost Cut My Hair" en de hit "Teach Your Children". CSNY stond

-meer dan welke band ook- symbool voor de Woodstock-generatie. Later hebben ze solo en in diverse combinaties nog vele albums uitgebracht. Thans zijn de fricties zodanig opgelopen dat het onzeker is of ze ooit nog samen komen.

Een van de nazaten van CSNY was de groep **Manassas** die Stephen Stills samen met ex-Byrd Chris Hillman oprichtte. Het debuutalbum met de bandnaam ["Manassas"](#) uit 1972 was een dubbelaar waarvan elke kant een apart karakter had. De tweede pure country-kant met "Fallen eagle", "So begin the task" e.a. vind ik schitterend. Maar de andere bevatten ook prachtige muziek b.v. "It doesn't matter", "Move around" e.a. Als geheel vind ik dit album erg onderschat en pedal-steel-gitarist Al Perkins miskend. Er kwam nog een tweede album "Down the road" dat minder verrassend was. Omdat diverse bandleden op gingen treden met hun vorige formatie, b.v. Stephen met CSN(Y) of een nieuwe startten b.v. Chris de Souther-Hillman-Furay Band, werd de band geremd en viel die uiteen.

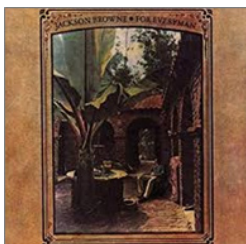
Golden Years of Popmusic deel 3

Neil Young is een muzikant waarmee ik een haat-liefde verhouding heb. Enerzijds kan hij me bekoren met zijn fluwelen melodien, poëtische teksten en getokkel op akoestische gitaar, anderzijds erger ik me aan zijn voortdurend valse zang, immer ontstemde gitaar en monotone solo's op die zwarte Gibson Les Paul (er zijn hele volkstammen die het geweldig vinden). Zijn derde solo-album "[After the goldrush](#)" uit 1970 vind ik niettemin een monument met prachtige nummers als "Southern man", "Only love can break your heart", "Till the morning comes" e.a. Elk jaar draai ik het weer eens, mede omdat het bij mij herinneringen oproept aan beginjaren zeventig. We proefden er al aan in de eindexamenklas op het OLV-lyceum en draaiden het aan een stuk door bij de Sleep-In van Breda.

De **Eagles** waren aanvankelijk een kwartet bestaande uit † Glenn Frey gitaar, Bernie Leadon gitaar, Don Henley drums en Randy Meisner bas. Al meteen bij het eerste titelloze album raakte ik gecharmeerd van die typische Eagles-sound en met de opvolgers "Desperado", "On the border" en "One of these nights" werd dat alsmat meer. In 1976 was ik bij hun concert in de Ahoy in Rotterdam toen gitarist Don Felder er al bijgekomen was. Op het roemruchte album "[Hotel California](#)" deed gitaarbeul Joe Walsh zijn intrede en werd de sound minder country en meer rock. De titelsong eindigt steevast op nr. 2 in de jaarlijkse top 2000 van NPO-radio. Het is dan ook een onstellend mooi nummer met dat fragiele intro op 12-snarige gitaar, het akkoordenschema en de apotheose in het gitaarduel tussen Don en Joe. Vanwege Corona is de voor dit jaar geplande "Hotel California"-tournee helaas doorgeschoven naar 2021.

De groep **Poco** leverde een reeks gave albums af maar is altijd in de schaduw gebleven van de Eagles. Vroeger had ik vrijwel alle Poco Elpee's in bezit, nu alleen nog de verzamel-CD "[The forgotten trail- 1969-1974](#)" met die symbolische bizon koe met kalf op de cover. Hierop staan alle prachtige ballads uit het begin: "Faith In The Families", "Whatever Happened To Your Smile" e.a. Ook de nummers waarop Rusty Young zijn virtuositeit etaleert op pedal-steel, dobro en banjo: "Sagebrush Serenade", "Rocky Mountain Breakdown" e.a. Medio jaren zeventig stapte bassist Timothy B. Schmit al over naar de Eagles en dat betekende een flinke aderlating vooral vanwege diens zangkwaliteiten. Sindsdien heeft Poco nog meer personele wisselingen ondergaan en is alleen Rusty als spil van deze nog immer actieve band overgebleven.

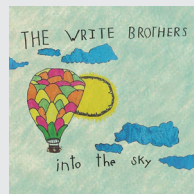
Jackson Browne komt ook voort uit de LA-cultuur. Het tweede album "[For Everyman](#)" uit 1973 luidde zijn doorbraak in, mede dankzij de Eagles die met "Take it easy" een hit scoorden en vrijwel elk concert openen. "These days" is door tallozen gecoverd waaronder † Gregg Allman. Jackson is een begenadigde componist die prachtige melodramatische nummers op zijn conto heeft. B.v. van een later album "For a dancer" dat hij ooit samen met de groep Venice live bracht op Nederlandse TV. Uit de begeleiding moeten we David Lindley prijzen voor diens spel op slide, viool, weissenborn en legio andere snaarinstrumenten. Welke bands / albums we hier missen? Grateful Dead, The Outlaws, New Riders off the purple sage, Ozark mountain daredevils, allemaal beslist gave muzikanten, maar hun albums hebben op mij geen onuitwisbare indruk achtergelaten.

CD/LP NA-KOMERTJES

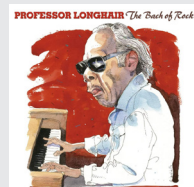
[The Write Brothers – Into the sky](#) (1 juni)

The Write Brothers are very pleased to announce the release of their new album on Threadhead Records. Including a host of new original Write Brothers songs, as well as reinterpretations of some old favorites, the new album features the production, arranging and drumming of auxiliary brother André Bohren. Sadly brother Spencer Bohren was taken from us in the middle of the recordings, but we were able to capture his final performances on record. Paul, Jim, Alex and André hope you are as thrilled with the results as they are...

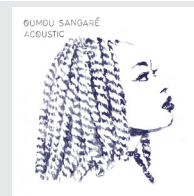
[Professor Longhair - The Bach Of Rock](#) (12 juni)

An exciting 36 Tracks of studio and live recordings by Henry Roland Byrd aka Prof. Longhair, who's legacy looms larger than any other musical figure with the possible exception of Louis Armstrong. On "The Bach of Rock" Longhair bounces buoyantly through old favorites while adding some new songs into the mix. Fess's infectious vocals, jaunty ivory-tickling, and funky groove provide the ultimate soundtrack to the Crescent City and show exactly why the city has the reputation that it does.

[Oumou Sangaré – Acoustic](#) (19 juni)

OnAcoustic, Oumou Sangaré's inner world shines through with particular clarity as the Songbird of Wassoulou performs stripped-down arrangements of some of the most powerful tracks she's recorded over the last 30 years. Three decades into her career, it's hard not to speak of her in superlatives and clichés. She's one of the most prominent feminist voices in Mali, a businesswoman who has spoken out in song and deed against forced marriage and female genital cutting, bringing a new perspective to age-old traditions from the Wassoulou region south of the Niger River.

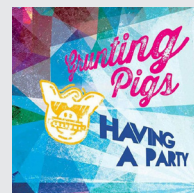
[Brian Wilson and Van Dyke Parks - Orange Crate Art 25th Anniversary](#) (19 Juni)

In 1966, when Brian Wilson employed the services of Mississippi born Van Dyke Parks as lyricist for The Beach Boys next album, SMiLE. Twenty-five years on, this album which sounds like nothing before or since, has been majestically re-mastered by multi-Grammy award winner Michael Graves. Available on vinyl for the very first time, the deluxe CD package contains three previously unreleased bonus tracks as well as instrumental track versions of 11 of the album's songs.

[Grunting Pigs – Having a party](#) (16 juni)

We hebben ze al gezien bij Bel Air in Breda, op (Ge)Varenwinkel in België en met hun full band hebben ze ook al 2 keer De Beyer in Breda op z'n kop gezet: harmonica-wizzard Mátyás Pribojszki (aka. Jumping Matt) & snarenwonder Ferenc Szász, een virtuoos die zijn akoestische gitaar liefdevol bespeelt met enerverende vingeracrobatiek. Pribojszki die op zijn veertiende begon met het spelen van mondharmonica, ontwikkelde een persoonlijke stijl die kan worden omschreven als een groovende mix van jazz en blues met een sterk funky gevoel. Dat ze uit Boedapest en niet uit Chicago of Memphis afkomstig zijn lijkt eerder toeval want deze mannen kennen hun muzikale roots als geen ander. Wil je een gesigneerd exemplaar ontvangen, stuur dan een berichtje naar Theo Looijmans, bluesnroots@outlook.com De kosten zijn 15 euro incl. verzending.

CD/LP NIEUWTJES

[Willie Nelson – First Rose of Spring](#) (3 juli)

De eerste nieuwe release van de artiest sinds hij in 2020 de Best Country Solo-Performance Grammy Award won. Met 11 nieuwe studio-opnames en met origineel artwork van Willie's zoon Micah zoekt hij opnieuw de samenwerking met een oude vriend en producer Buddy Cannon wat resulteert in twee nieuwe nummers die door het duo zijn geschreven. Naast zijn nieuwe composities brengt Willie een muzikaal eerbetoon aan diverse pop- en country-songwriters en -artiesten.

[Bettye LaVette – Blackbirds](#) (10 juli)

Blackbirds features songs primarily popularized by women who were the “bridge she came across on.” The album finds LaVette in top form with powerful renditions of songs that touched her personally. From Dinah Washington's “Drinking Again,” Nina Simone's “I Hold No Grudge” and more, they are all delivered in LaVette's rich & raspy tone. Blackbirds honors LaVette's heritage as an R&B singer and the women who came before her.

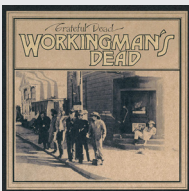
[Rufus Wainwright – Unfollow the rules](#) (10 juli)

This album will come as a relief to fans who thought Rufus Wainwright had abandoned the mainstream. He's retained some of the smooth soft-rock influences from his last commercial outing, as evidenced by the syrup-rich 10cc-style harmonies on ‘Trouble In Paradise’. Its richness contrasts with the occasional austerity of his earlier work and suggests he's embraced the middle age that inspired these twelve tracks. Although unlikely to win him new fans, the album does cement his reputation as a musician willing to bend the rules.

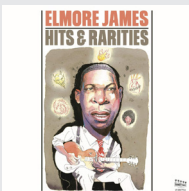
[The Grateful Dead – Workingman's Dead \(50th Anniversary Deluxe Edition\)](#) (10 juli)

This three-CD set includes the original 1970 album with newly remastered sound, plus an unreleased concert recorded on February 21, 1971 at the Capitol Theatre in Port Chester, NY. The show was mixed from the 16-track analog master tapes by Jeffrey Norman at Bob Weir's Marin County TRI Studios and mastered by Grammy Award-winning engineer, David Glasser. Fifty years on, every song on Workingman's Dead sounds fresh, alive, and new.

[Elmore James – Hits & Rarities](#) (10 juli) vinyl

A great release. The songs are yet more musical proof why Elmore is known as king of the slide guitar. These songs are from the Fire and Enjoy sessions he recorded for Bobby Robinson. Another release I highly recommend for collectors is The Classic Early Recordings 1951-1956 on the Ace label. I have yet to get the box set release of The Complete Fire and Enjoy Sessions but that's next.

[The Jayhawks – Xoxo](#) (10 juli)

For the first time, all four members contribute writing and lead vocal duties. XOXO is the most diverse and wide-ranging in the group's storied history. Rather than marking a sonic departure, though, the collection signals a sharpening of focus for the band, an elevation in understanding of who they are and what they do best. In classic Jayhawks fashion, the songs here mix the influence of American roots music with British invasion and jangly power-pop, but there's a newfound vitality at play, as well, an invigoration of confidence and energy that could only come with the injection of fresh blood.

CD/LP NIEUWTJES

[Lianne LaHavas – Lianne LaHavas](#) (17 juli)

Na vijf jaar is de Britse Lianne La Havas eindelijk terug met nieuwe muziek. Met 'Is Your Love Big Enough', 'What You Don't Do' en 'Tokyo' draaide 3FM haar rond 2012-2015 helemaal plat en was het lang wachten tot er eindelijk een vervolg kwam. Dat is er nu in de vorm van haar nieuwste album. "Ik verwachtte niet dat dit de kant was die mijn muziek op zou gaan, maar het is mijn werkelijkheid. Het is gedreven door emotie." "Dit is hoe ik wil klinken en dit is hoe ik klink. Heerlijk minimaal" zegt ze zelf.

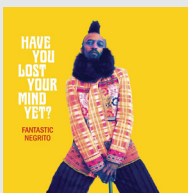
[Seasick Steve – Love and Peace](#) (24 juli)

Op 'Love & Peace' mengt Steve al zijn geliefde ingrediënten en levert hij een fris, nieuw album af. Het biedt een perfect tegengif tegen de moeilijke tijden waarin we vandaag leven. Het album zit vol hoop voor de toekomst en is een schitterende mix van boogie, blues, rock, americana en folk. Uitgevoerd in de unieke stijl van Seasick Steve. Met dit album, breekt hij een belangrijke traditie. Hoewel er het één en ander is opgenomen in een schuur, werd het overgrote deel van de opnames gemaakt in Studio 606 van East West Studio 3 in Los Angeles.

[Fantastic Negrito – Have you lost your mind yet](#) (14 aug.)

After winning his second 'Contemporary Blues Album' Grammy for the acclaimed 'Please Don't Be Dead,' Fantastic Negrito is back with his new album. This album focuses on mental health, while providing commentary on the political and social state of America. Lead track "I'm So Happy I Cry" features fellow Tiny Desk winner, Tank, from Tank and The Bangas. Additional focus tracks see him exploring hip-hop, R&B, and rock in a way like never before, providing a glimpse into the full versatility of Fantastic Negrito as an artist.

[Chuck Prophet - The Land That Time Forgot](#) (21 aug.)

San Francisco's savior-songwriter, has returned with his new album Varying from the rich heartland rock of songs like 'Best Shirt On' to the building drum machine of 'Marathon' and all the way back to stripped back words and guitar of 'Nixonland'; and 'Get Off the Stage' Prophet's work defies classification. He is a rock and roll star in a country that has forgotten that it needs rock and roll stars. Thankfully, we live in the same timeline as Chuck Prophet.

[Blues Pills – Holy Moly](#) (21 aug.)

Swedish rockers Blues Pills will release their third album Holy Moly! now on august 21st. It's a roaring slice of garage rock that flies high with some bluesy classic rock influences that the band deliver with a ferocious intent that hits home in all the right ways.

[Gregory Porter – All rise](#) (28 aug.)

Voor All Rise dook Gregory Porter maar liefst een maand de studio in. De stukken werden gedeeltelijk opgenomen in Capitol Studio in LA. Ook reisde Porter voor opnamen af naar Parijs. De strikers van het Londen Symphony Orchestra en een gospelkoor werden vastgelegd in de befaamde Abbey Road Studios. "Ditmaal is het echt een internationaal project geworden, dat gedurende het proces is gerijpt. De instrumentatie is daarop aangepast. Muzikaal gezien is het nieuwe album volgens Porter zijn meest diverse werk geworden.

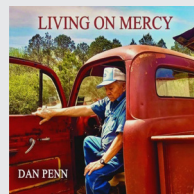

CD/LP NIEUWTJES

[Dan Penn – Living on Mercy](#) (28 aug.)

Denk je aan klassieke songs als “Do Right Woman”, “Dark End Of The Street” en “I’m Your Puppet”, dan denk je aan Dan Penn. Zeer gewaardeerd door muziekenkers en collega muzikanten en nog steeds actief, deze inmiddels 78-jarige levende legende uit Alabama. Omringd door een uitstekende studioband werden de nieuwe songs, die Penn samen met o.a. Spooner Oldham, Wayne Carson, Buzz Cason schreef, opgenomen in Muscle Shoals en Nashville.

[Savoy Brown - Ain't Done Yet](#) (28 aug.)

“The new album is a continuance of the approach I’ve been taking with the band this past decade,” says guitarist/singer/songwriter Kim Simmonds, who formed the band in 1965 in London, England, and is one of the longest running blues/rock bands in existence. “The big difference with the new album is the multi-layer approach I took to recording the guitar parts. It’s all blues-based rock music. I try to find new and progressive ways to write and play the music I’ve loved since I was a young teenager.”

[Toots & The Maytals – Got to be tough](#) (28 aug.)

Arriving at a time of political unrest around the world, “Got to Be Tough” is a reminder to stay strong when corrupt systems rear their heads. “This album is speaking out about injustices while pointing to a better time,” Hibbert says, “it is teaching a path to recovery and step to better days on the journey ahead. This album Got to Be Tough is a bind builder of positive objectives.” Among its 10 tracks, the LP will include a cover of “Three Little Birds” in collaboration with [Ziggy Marley](#).

[Walter Trout – Ordinary Madness](#) (28 aug.)

Across his five-decade career, Trout’s music has always been a lifeline and call-to-arms, reminding listeners they are not alone. Now, as the world seeks solace from a tragedy that has touched us all, he comes armed with a boundary-exploring new studio album and eleven searingly honest songs that bring his fans even closer. “There’s a lot of extraordinary madness going on right now,” considers Trout, of the COVID-19 crisis. “This album started because I was dealing with the flaws and weakness inside me. But it ended up being about everyone.”

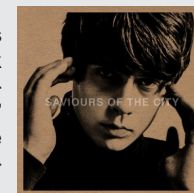
[The Allman-Betts Band – Bless your heart](#) (28 aug.)

A conflagration of influences and invention, confidence and ambition, Bless Your Heart captures a vast, panoramic scope throughout a baker’s dozen of modern rock. Ragged and stomping. Heady and frayed. Soaring and scorching. Generational and genteel. West Coast scenes and Gulf Coast shores. Gateways of the Midwest and swamplands of Florida. Wyoming’s Big Sky. New York’s Big Apple. Chicago’s Broad Shoulders. We wanted something that was a little more sweeping. A deeper experience,” said guitarist Duane Betts via press release.

[Jake Bugg - Saviours Of The City](#) (29 aug.)

Saviours Of The City was co-written with friend ONR last year, but interestingly relates to the situation in the world right now in its earnest reflective lyrics and stripped back sound. Jake says: “It’s a song I didn’t envisage releasing this early, but it seems to resonate with what’s going on right now and makes sense of it for me in some ways.” Still only 26-years-old, yet with 4 albums and numerous hit singles to his name, Jake Bugg has a seasoned knowledge beyond his young years, which he couples with a refreshing wry sense of humour and laid-back gritty swagger.

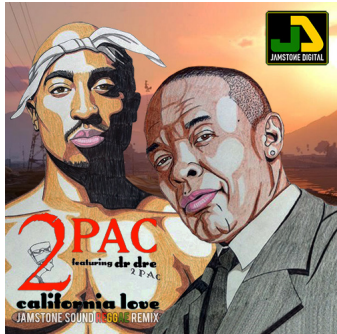

BLUES 101. SPECIAL (DEEL 4)

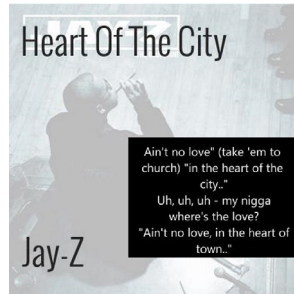

"The Blues runs the game." Het is wellicht al een tijd geleden dat dit credo nog heerste in de muziek- industrie en de platen collectie. Blues is tegenwoordig minder dan 0,5 procent van de muziekindustrie en een renaissance lijkt zacht gezegd, onwaarschijnlijk. Toch wil ik graag het punt maken dat voor de blues fans er geen reden om het hoofd te laten hangen. De Blues is namelijk nog steeds in leven en alomtegenwoordig in alles waar we naar luisteren. In de komende 4 edities wil ik de lezer graag meenemen naar de oorsprong van de blues en samen een muzikale tijdreis ondernemen met als doel de blues in haar vele gedaantes achterna te gaan.

We hebben onze muzikale tijdreis inmiddels bijna afgerond. Sterker nog we zijn al bijna thuis in het heden. Ik hoop dat de informatie in de vorige editie enigszins duidelijk was, want nu is het tijd om deze kennis toe te passen en op zoek te gaan naar de blues in die grote kakofonie van moderne muzikale genres. Ik hoef veel lezers van Track waarschijnlijk niets uit te leggen over de jaren 60 en de invloed van de blues. De grote Amerikaanse acts als Dylan

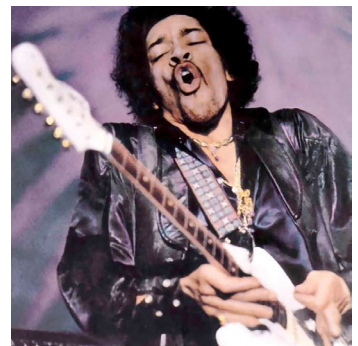
en The Doors brachten nummers gebaseerd op het blues schema. En als je verder durft te kijken vind je dit schema op vreemdere plekken. Wist je bijvoorbeeld dat het nummer [California Love van Dr. Dre en 2Pac](#) geschreven is op een Blues schema? En dat is niet het enige hip hop nummer dat zwaar is geïnspireerd door deze muziekstijl. Luister bijvoorbeeld naar Jay Z's versie van [Heart of the City](#) en natuurlijk naar [Blues Music](#) van G Love & Special Sauce.

Als je deze nummers hoort, zal het snel duidelijk worden dat Blues nog steeds aanwezig is maar dat er je er naar moet zoeken. Toch wil ik, voordat we onze reis

afsluiten nog een paar zaken aanhalen die wellicht minder vanzelfsprekend zijn. Naar mijn mening is Blues overall om ons heen. Niet zozeer expliciet, maar de paden die muzikanten nu bewandelen zijn opengebroken door de Blues en haar helden. Zo is er veel controverse over waar het concept van de gitaarsolo vandaan komt. Veel mensen zeggen dat Cream en Eric Clapton de grondleggers zijn voor de moderne solo. Maar laten we eerlijk zijn, zonder blues geen gitaar solo's. [Jimi Hendrix](#) heeft in zijn zoektocht naar het beste blues geluid de fundering gelegd voor een myriade aan gitaar-effecten die vandaag als standaard worden gezien. Effecten als Fuzz en het Wahwah-pedaal, die zich

bruikbaar hebben bewezen ver voorbij de blues muziek. En dan heb ik het nog niet eens gehad over het bevrijdende effect dat het heeft

gehad voor vocalisten. Luister naar de crooners van de jaren vijftig en zestig. Hoor hoe hun geluid wordt voorbereid diep in de borstkas en hoe het gecontroleerd en met ongelooflijke precisie wordt vrij gelaten.

BLUES 101. SPECIAL (DEEL 4)

Vergelijk dat met de rauwe en erotische en ontembare kreten van [Muddy Waters](#), Howlin' Wolf en [John Lee Hooker](#). Wat moet

dat een prachtig moment geweest zijn voor zangers en zangeressen over de wereld. Het is precies dezelfde emotie die je hoort in Redbone van Childish Gambino een nummer dat zo'n vijftig jaar na dato uit kwam.

Na een lange reis is het altijd fijn om je voetjes omhoog te gooien en een lekker rustige dag in te plannen. Een hele dag plaatjes draaien misschien? Misschien is het eens tijd om ook een paar moderne platen op de draaitafel te gooien. Ik weet dat ik niemand hoeft te vertellen dat de blues nog lang niet klaar is, ik weet dat ik niemand hoeft uit te leggen dat blues nog steeds invloedrijk is in de muziekwereld. Maar ik denk dat iedereen zo nu en dan rigide wordt in een muzieksmaak en moderne dingen gaat vergelijken met wat ze hoorden in hun jeugd.

Three masters of crooning come together for the movie "Ridin' with the 7 Hoods," 1944: (L-R) Sinatra, Crosby, and Martin.

Muziek is geen competitie. "Beter" is een woord dat compleet irrelevant is in de kunst. Ik hoop dat deze muzikale reis een mogelijkheid

is geweest om de bouwstenen van de blues te begrijpen en om ze te zien in de muziek die nu wordt gemaakt. Niet om te zeggen of het een beter is dan het ander, maar om te zien dat het allemaal goed is.

Ayrton van Noort.

<https://www.youtube.com/watch?v=2XVILqApxXM> Heart of the city - Jay Z

<https://www.youtube.com/watch?v=38OQUDTsqM0> Ain't no love in the heart of the city-Bobby Bland

<https://www.youtube.com/watch?v=r2XKPyPEi7s> Blues music - G Love & Special Sauce

<https://www.youtube.com/watch?v=gp5JCrSXkJY> Buffalo Springfield – For What it's worth (1967)

Qprint BREDA

Quality / Print / Design

Mailen naar: info@qprintbreda.nl
Bellen naar: 076-8882555

van Goorstraat 8
4811 HJ Breda

JULI 2020

Zo 05 juli: **SUAL. Live onder De Luifel. Classic Rock akoestisch.**

Met John Jaycee Cuijpers,
Mendy Sneijers en Gesuino Derosas.

Za 11 juli: **JPK Band**, 22:00 u.

bluesrock trio with an unmistakeable sound of their own, performing live music full of drive and passion.

Zo 12 juli: **Eli Goffa. Live onder De Luifel** 17:00 u

Deze singer/songwriter uit St Niklaas (B) brengt breekbare maar met momenten ook krachtige zelfgeschreven nummers die al eens naar CSN&Y, José Gonzales, Blind Faith of Ray Lamontagne lonken. Op veler verzoek terug bij Bel Air!

Zo 19 juli: **Tuff Enuff.** Live onder De Luifel, 17:00 u

Ferdinand Schmutzer, Bart Benschop, Adam Dijkers, Marcel van der Linden

Naast de band Tuff Enuff Electric doen Marcel en Ad sinds 2010 ook akoestische concerten, oorspronkelijk als duo, maar nu ook als full-acoustic band zijn ze regelmatig op pad door Nederland.

AUGUSTUS 2020

Zo 02 aug.

El Mariachis Luceros (Mex) Terrasconcert, 17:00 u

Dit geweldige collectief uit Mexico City weet de juiste opzweepende mariachi muziek te brengen. Ervaar ons terras met de sfeer van Mexicaanse Cantina!

Zo 16 aug.

De Bruijn-Hessing- Vanbogaert, Live onder de Luifel 17:00 u

Jan de Bruijn, wereld muzikant en meester van de Blues op gitaar.

Petra Hessing, de ontdekking van top kwaliteit zang. Plus master op de keys, Pieter VanBogaert gaan jullie deze middag verwennen tot op het bot!

Zo 23 aug.

List & Leenders, Live terrasconcert, 17:00 u

Wij denken dat deze twee kanjers geen introductie meer behoeven....

Zo 30 aug.

Famous Belcrum Recordings, Live onder de Luifel 17:00 u

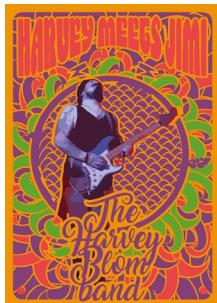
Bredaas trio, ontstaan uit een gastoptreden op Belcrum Beach, speelt covers van Editors tot Amy Winehouse, maar dan wel in een eigen akoestische en vocale bewerking.

VERWACHT

Zo 06 sept. [Harvey Blom Band plays Jimi Hendrix.](#) 17:00 u

Deze bekende blues rock mannen gaan een ode aan Jimi Hendrix brengen. Guitar- Harvey Blom, Vocals, Harp, Rubboard - Stephen Wilkinson, Bass - Laurens Verdurmen, Drums - Roel Bisschop.

Bel Air muziekpodium - Breda NL
Boschstraat 174 - 4811 GL Breda - 076 5145444

<http://www.belairbreda.nl/>

<https://www.facebook.com/events/2257670794358887/>

Heyhoef
backstage

Heyhoef
Coolvibes

Heyhoef
muziekfabriek

Kerkenbosplaats 1
5043RX
Tilburg -
Reeshof

heyhoef-backstage.nl

African Roots Special No. 8: De “Rail Band”

De **Rail Band** is in West-Afrika een instituut en werd in de jaren '60 opgericht door saxofonist **Tidiane Koné**, als huisband van de nationale spoorwegen van Mali en de thuisbasis was het buffet van het treinsation in de hoofdstad Bamako. Twee keer per week speelde de band op het terras van de stationsrestaurantie en had daar veel succes mee. Eerst lokaal, maar al snel kwamen er van heinde en verre bezoekers een avondje feesten en dansen. Al snel ook diende zich een jonge zanger aan: **Salif Keita** en wat later ook **Mory Kante** en gitarist **Djelimady Tounkara**. Die laatste speelt nog steeds

geregeld met de band en behoort inmiddels tot het selecte groepje van beste gitaristen ter wereld, alleen jammer dat er wereldwijd nog steeds erg weinig mensen zijn die hem kennen. (Luister naar deze link! <https://www.youtube.com/watch?v=zeYN2QW5qrc>.)

Mory Kante speelde balafoon en gitaar, maar nam al vrij snel de rol als lead-zanger over van Salif, die uit de groep gezet werd omdat hij altijd te laat kwam. Hij sloot zich aan bij concurrent: “Les Super Ambassadeurs” en begon daarna een succesvolle solocarrière. Midden jaren 70 was ook Mekan Ganssy korte tijd een van de zangers. In 1976 kapte deze echter met de muziek en wijdde zich volledig aan de religie. De groep speelde meer dan twintig jaar in de tuin van een koloniaal pand naast het station

van Bamako; (samen met mijn soulmate c.q. echtgenote hebben we op een van onze reizen daar nog een cola'tje gedronken om de sfeer op te doen).

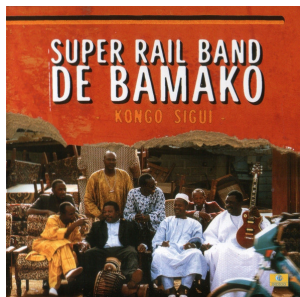
Door de diversiteit van de bezoekers speelde de Rail Band veel

verschillende stijlen. De groep zou zich bekwamen in de Mandingo-beat, een elektrische versie van de eeuwenoude griot-cultuur van Mali, gemengd met Latin en vooral Cubaanse jazz, waarmee ze beroemd werden en veel invloed hadden op andere Afrikaanse bands. De kenmerkende sound werd gecreëerd door elektrische gitaar, gecombineerd met jazz-blazers, verheffende Bambara en Mandinka zang, Afrikaanse- en westerse drums, daarbij vaak een keyboard of orgel, aangevuld met de kora en de balafon.

Rond 1975 ging de Rail Band op tournee in Nigeria en nam daar ook een aantal platen op. Ze speelden voor vele uitverkochte zalen en zelfs stadions, waardoor diverse bandleden de kans zagen om een solo-carrière te beginnen. In 1980 verlieten Tidiane Koné en Mory Kante de Rail Band, maar die ging voort als “**Super Rail Band**” en ging weer op tournee door West-Afrika. Na een eerste internationale release in 1985, sloten ze een platendeal met het Franse Indigo/Label Bleu, wat een goede keuze bleek

en vrij succesvol werd in de jaren '90.

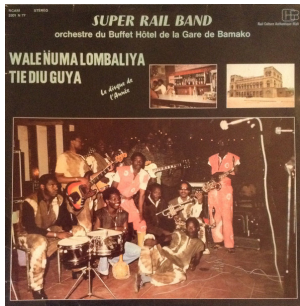

African Roots Special No. 8: De “Rail Band”

Het album ‘Djougouya Magni’ uit 1994 was niet al te best, maar ‘Mansa’ uit 1996 was een echt juweeltje. De groep werkt hier samen met vier Franse muzikanten. Pianist Jean-Phillipe Rykiel is volgens de Malinezen ‘de enige blanke die klinkt als een Afrikaan’. Dat is echter een vergissing, want de overige drie Fransen (een saxofonist, trombonist en trompettist) klinken ook als volbloed-Afrikanen. Ze laten hun koper kletteren alsof ze zo uit de band van Fela Kuti zijn gerold en vieren het zilveren jubileum van de Super Rail Band in stijl.

Ondanks het feit dat ze in de loop der jaren hun connectie met de Malinese

spoorwegen verloren zijn, en dus ook hun status van ambtenaar, gingen ze stug door en met aanvullende zangers als Damory Kouyate en Samba Sissoko, toonden ze een continuïteit die maar zelden gezien is bij dergelijke grote orkesten in Mali. Het opvolgende album ‘Kongo Sigui’ kwam in mei 2003 uit en met een Europese tournee van mei tot juli, werden ze nog beroemder. De band bestaat officieel nog steeds en treed nog op, evenals Salif Keita met zijn eigen band. Mory Kante is helaas, zoals bekend in mei dit jaar overleden t.g.v. het Corona virus.

Rail Band - Soundiata l'exil (feat. Mory Kanté) <https://www.youtube.com/watch?v=FwsuOnGOH7c>
Super Rail Band – Mansa <https://www.youtube.com/watch?v=o4WrawJc19Q>
Djelimady Tounkara - Fanta Bourama <https://www.youtube.com/watch?v=zeYN2QW5qrc>

African Roots Special No. 8: De “Rail Band”

[Salif Keita](#) (Djoliba, 25 augustus 1949) is een muzikant en zanger uit Mali. Hij is bekend vanwege zijn reputatie als [The Golden Voice of Africa](#) en doordat hij albinisme heeft.

Hij is een directe afstammeling van de stichter van het koninkrijk Mali, Sundiata Keïta. Deze koninklijke wortels betekenden dat hij onder het Malinese kastenstelsel nooit een zanger zou kunnen worden, een rol die was weggelegd voor de griot. Zijn muziek combineert traditionele muziekstijlen van West-Afrika en invloeden uit Europa en Amerika. De muziekinstrumenten die het meest gebruikt worden door Salif zijn balafoons, djembés, gitaren, kora's, orgels, saxofoons, en synthesizers.

Hij werd verstoten door zijn familie en de maatschappij vanwege zijn albinisme, dat een teken is van pech in de Mandinka-cultuur. Hij verliet Djoliba en ging naar de hoofdstad Bamako in 1967, waar hij lid werd van de door de overheid gesponsorde Super Rail Band de Bamako. In 1973 voegde Keïta zich bij de band Les Ambassadeurs. Keïta en Les Ambassadeurs vluchtten vanwege politieke onrust in Mali in het midden van de jaren 1970 naar Abidjan, Ivoorkust en veranderden de bandnaam in Les Ambassadeurs Internationales. Deze band kreeg internationale reputatie in de jaren 70, en in 1977 ontving Keïta de Nationale Orde prijs van de president van Guinee, Sékou Touré. In 1984 verhuisde Keïta naar Parijs om een breder publiek te bereiken. <https://www.youtube.com/watch?v=u0gSVp0MAEw>

[MoryKanté](#)

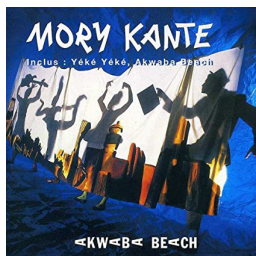
(Kissidougou, 29 maart 1950 – Conakry, 22 mei 2020) was een zanger en griot afkomstig uit Guinee. Hij werd vooral bekend door de hit

[Yéké yéké](#) uit 1988. Mory Kanté's grootvader van moeders kant was een spiritueel leider in de regio waar de stam van Mory Kanté woonde, de grensregio tussen Mali en Guinee. Hij gaf zijn kleinkind zijn naam Mory mee. Zowel de vader van Mory Kanté (El Hadj Djelifode) als de moeder waren beide zogenaamde griots. Mory Kanté was een van de 38 kinderen van El Hadj Djelifode, die 109 jaar zou zijn geworden. Als kind bezocht Mory Kanté de Franse school.

Hij leerde onder meer de balafoon te bespelen. Vanaf zijn vijftiende woonde Mory Kanté enkele jaren in Bamako, de hoofdstad van Mali, bij een oom als onderdeel van zijn inauguratie als griot. In deze periode leerde Mory Kanté gitaar spelen en maakte hij kennis met muziekstromingen uit andere delen van de wereld. In 1971 voegde Mory Kanté zich bij de muziekgroep The Rail Band, in eerste instantie als gitarist en balafonist, maar later ook als zanger. In 1978 verliet hij de groep. Omdat hij zich ergerde aan de opkomst van moderne, Westerse instrumenten in de Afrikaanse muziek begon hij met een studie naar traditionele Afrikaanse muziek en

instrumenten. In deze periode groeide zijn bekendheid in Afrika. In 1984 vertrok Mory Kanté naar Parijs. Daar woonde hij aanvankelijk als illegaal zonder verblijfsvergunning.

African Roots Special No. 8: De "Rail Band"

In Parijs nam hij het nummer Yéké yéké op. Twee jaar later werd dit nummer geremixt en uitgebracht op single. De plaat werd, tot ieders verrassing, een enorme internationale hit. In veel landen, waaronder Nederland, haalde de plaat de nummer 1-positie. Het nummer was in 2000 te horen op de soundtrack van de film The Beach. In 1995 kreeg hun nummer een tweede leven in de dance-scene. Het Duitse duo Hardfloor maakte er een remix van die in de Britse hitlijsten terecht kwam. Begin jaren 90 begon Mory Kanté met een 'muziekstad' op zijn landgoed in Afrika. Als eerste bouwde hij er een nieuwe opnamestudio. Mory Kanté geldt in Nederland, voor het grote publiek, als een eendagsvlieg. Hij heeft echter naast [Akwaba Beach](#) (waarop Yeke yeke) nog heel wat meer cd's gemaakt die vooral bekend zijn bij liefhebbers van Afrikaanse muziek, bijvoorbeeld [Sabou](#), verschenen in 2004. (<https://www.youtube.com/watch?v=J6hx3NSdy6A>)

Djelimady Tounkara

Deze Malinese griotgitarist is als één van de oprichters van de befaamde

Super Rail Band de Bamako een legende in de West-Afrikaanse muziekgeschiedenis. Wie ooit het boek In Griot Times van Banning Eyre (aanbevolen Mali-music klassieker) gelezen heeft, weet waar de imposante, aimabele gitarist voor staat. Hij heeft zich zo'n beetje alle boeiende gitaarstijlen eigen gemaakt.

<https://www.youtube.com/watch?v=ogi95eqL9PI>

Djelimady zal in een volgende, separate aflevering van "African Roots Special" verder worden belicht.

info@walvisverbouwingen.com

Baronielaan 238/A * 4837 BG Breda * tel:076 5659459 * fax:076 5658399

Eddie Floyd “Knock, Knock, Knock on wood: My life in soul” autobiografie

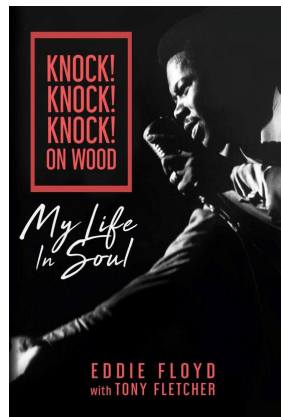
written with Tony Fletcher, coming from BMG Books on August 11th.

In Knock! Knock! Knock! On Wood, Floyd recounts how a three-year stint in an Alabama reform school shaped his young life; recalls the early years of R&B in Detroit alongside future Motown and Stax legends; discusses the songwriting sessions with Steve Cropper and Booker T. Jones that produced his biggest hits; addresses his complicated lifelong relationship with the often-unpredictable Wilson Pickett; shares his memories of friend Otis Redding; reveals his unlikely involvement in the rise of Southern rock darlings Lynyrd Skynyrd; and offers an insider perspective on the tragic downfall of Stax Records. With input from Bruce Springsteen, Bill Wyman, Paul Young, William Bell, Steve Cropper, and others, Knock! Knock! Knock! On Wood captures Eddie's tireless work ethic and warm personality for an engrossing first-hand account of one of the last true soul survivors.

containing 30 historical photographs
302-pages, 15 x 23 cm. hardback and ebook,.
Isbn 9781947026421 US\$ 28,99

https://www.ipgbook.com/knock--knock--knock--on-wood-products-9781947026421.php?page_id=32&pid=BMG

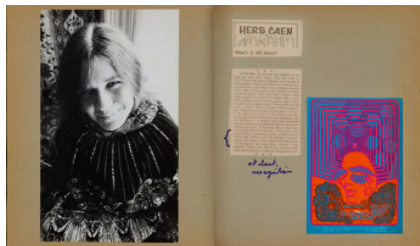
<https://www.amazon.com/Knock-Wood-My-Life-Soul/dp/1947026429>

Janis Joplin Scrapbook

Limited Edition Book announced by Genesis Publications

Genesis Publications and the Janis Joplin Estate are delighted to collaborate on the official limited edition book, Janis Joplin Scrapbook 1966-68 (working title). Janis's personal handmade scrapbook, seen for the first time, will be reproduced in facsimile alongside further pieces from her archive, with quotes and stories from the people who really knew her during that period and beyond. Fifty-three years ago, on 17 and 18 June 1967, Janis Joplin and the band, Big Brother and the Holding Company, played their now legendary set at the Monterey Pop Festival, a breathtaking appearance that set in motion the iconic singer's extraordinary rise to fame.

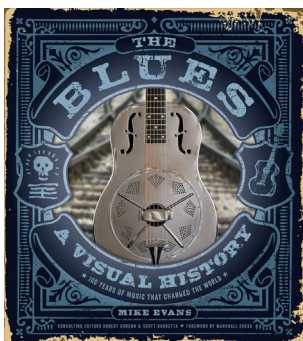
From Janis's earliest intimate blues gigs in local coffee houses, to her first appearances with Big Brother and the Holding Company, to the band's breakthrough performance at Monterey Pop Festival in June 1967 – which made her a rock star overnight – Janis's story is remarkable. Throughout it all, she collected posters, souvenirs, press clippings, photographs and records. In Janis's scrapbook you can see the Port Arthur girl transform into a rock goddess, setting the world on fire with her talent

www.JanisJoplinBook.com

The Blues – A Visual History

by Mike Evans (Author), Scott Barretta (Editor), Robert Gordon (Editor), Marshall Chess (Foreword)

Charting the history of the blues from its rural roots in the American South, and focusing on the key musicians and singers who brought it recognition worldwide,

This is a unique and fully illustrated account of the development of the blues. The deceptively simple, 12-bar musical form has become the common denominator that has driven the popular music of the last hundred years. The blues gave birth to jazz, R&B, rock, punk, and country. From the impassioned slide guitar of the Mississippi Delta, to the electric sounds of Chicago's street corners, to the improvised jams of blues-rock, The Blues explores the many forms this quintessentially American music has taken. As John Lee Hooker put it: "The music we play, that music is the roots. Rock music, everything else, is like a branch on the same tree. It all comes from the Blues." As well as

tracing the evolution of the blues through its various styles, this musical journey features profiles of no fewer than fifty key artists—including fact files with biographical information, recording histories and more.

Hardcover: 272 pages

Publisher: Schiffer (July 28, 2020)

Language: English

ISBN-10: 0764359754

ISBN-13: 978-0764359750

<https://www.bol.com/nl/p/blues/9200000131161547/>

€ 34,-

<https://www.amazon.nl/Blues-Visual-History>

€ 30,87

van KruysdijkAuto's

Mobiliteit gemakkelijk maken

Logtenburg 4 | 4841 PA Prinsenbeek
Tel: 076-5411692 | Fax 076-5428520
www.vankruysdijkautos.nl

SOUTHERN BLUES SPARERIBS

RECEPT VOOR DE LEKKERSTE SPARERIBS!

BEREIDINGSTIJD: 2 A 2 ½ UUR

INGREDIENTEN VOOR 4 PERSONEN:

2 KILO BABYBACKS
SMOKIN' GUNS BBQ RUB MILD
1 FLES STOCKYARD SOUTHERN BLUES
2 EETLEPELS BRUINE SUIKER
ROOMBOTER
EXTRA BENODIGDHEDEN:
BASTINGKWAST
ALUMINIUMFOLIE
ROOKHOUT; APPEL OF KERS
DOET HET ALTIJD GOED BIJ VARKENSVLEES

BEREIDING:

STEEK DE BBQ KOLEN OF HOUTSKOOL AAN. (OF VERWARM DE OVEN TOT 120 GRADEN)
VERWIJDER HET VLIES VAN DE SPARERIBS DOOR MET DE ACHTERKANT VAN EEN MES OF VORK EEN
BEGINNETJE TE MAKEN TUSSEN DE BOTJES, AAN DE RAND VAN HET VLIES. VERVOLGENS TREK JE HET
VLIES LOS VAN DE SPARERIBS.

STROOI DE RUB UIT OVER DE SPARERIBS EN WRIJF DEZE GOED IN MET DE VINGERS.

LEG HET ROOKHOUT OP DE KOLEN, PLAATS DE SPARERIBS INDIRECT OP DE BARBECUE OF IN DE OVEN OP EEN TEMPERATUUR VAN
120 GRADEN EN LAAT 2 UUR GAREN.

HAAL DE SPARERIBS VAN DE BARBECUE (OF UIT DE OVEN) EN STROOI WAT BRUINE SUIKER EN BLOKJES OVER DE SPARERIBS.
PAK ZE NU IN IN ALUMINIUMFOLIE EN LEG ZE TERUG OP DE BARBECUE. LAAT ZE
1 UUR EN 45 MINUTEN GAREN IN DE FOLIE, NOG STEEDS OP 120 GRADEN.

HAAL DE SPARERIBS WEER VAN DE BARBECUE EN SMEER ZE IN MET SOUTHERN BLUES SAUS. LET OP, DE
SPARERIBS ZIJN HEET! LEG ZE TERUG OP DE BARBECUE ZODAT DE SAUS KAN 'INBRANDEN' EN DE SPARERIBS KUNNEN AFGAREN,
ONGEVEER 45 MINUTEN.

SERVEER MET SOUTHERN BLUES SAUS EN KOOLSLA

BELANGRIJK:

OM ONS GELIEFDE MAGAZINE “TRACK” UIT TE KUNNEN BLIJVEN BRENGEN, HEBBEN WE **DRINGEND NIEUWE SPONSORS / ADVERTEERDERS NODIG!**

Zonder enige subsidie zijn we echt afhankelijk van de advertentie-inkomsten om Track magazine kostendekkend te laten zijn en uit te kunnen blijven brengen.

Wij rekenen hiervoor op uw steun!

Dus:

Heb je zelf een bedrijf? denk niet verder na, maar ga ons ogenblikkelijk sponsoren of ga adverteren in “Track” (zowel in de gedrukte als de online editie)!

Spreek je baas aan en vraag of hij wil adverteren in Track; (of laat dat gewoon in je secundaire arbeidsvoorwaarden opnemen!)

Ken je iemand in je vrienden-, familie-, of kennissenkring, die mogelijk zou willen adverteren of sponsoren? Wees niet te bescheiden om hem /haar te vragen !

De tarieven staan op de laatste pagina van Track-magazine en voor vragen kun je altijd contact op nemen met mij via e-mail: info.srb@xs4all.nl

Wij en alle trouwe lezers, die graag willen dat Track blijft bestaan, zullen je eeuwig dankbaar zijn!

Ger van Leent, secretaris SR&BB

‘The 3 silent artists’

Jan de Groen, Olivia Flavier, Sanne van Grinsven

‘the human skin is the best canvas’

<https://www.bodydesign.online>

- Grimeren (toneel-kinderfeest)
- Bodypaint (jezelf als Kunst)
- Koppelpaint (Valentijnsdag)
- Facepaint (carnaval-halloween)
- Bellypaint (zwangerschap)

Meer info ? :

0637655902 - jdegroen@ziggo.nl

Al sinds 1988 zorgt de SR&BB voor de betere bluesoptredens in Breda. Gelukkig zien we veel van het trouwe publiek terug bij deze optredens. Voor deze mensen (en alle anderen die onze optredens nog moeten ontdekken) willen wij dit graag continueren. Wij zijn daarom op zoek naar DONATEURS, sponsors en adverteerders (tarieven zie hieronder). Voor slechts €10,- per jaar kunt u de SR&BB en ons publiek steunen. In ruil daarvoor krijgt u niet alleen kwalitatief hoogstaande optredens, maar daarnaast ontvangt u maandelijks de kleuren-versie van Track per e-mail en regelmatig ook onze nieuwsbrief.

Bovendien wordt u ieder jaar uitgenodigd voor een goed verzorgde "muzikale" avond.

Wilt u hiervan gebruik maken en ons steunen, maak dan €10,- over op IBAN NL49INGB0001006095 t.n.v. SR&BB, onder vermelding van uw naam en e-mail adres zodat u ook de nieuwsbrief en de digitale Track kunt ontvangen.

Alvast bedankt voor uw sympathie !

ADVERTEREN

We hanteren de volgende tarieven op jaarbasis

1/3 - A5 pagina € 180,-

1/2 - A5 pagina € 250,-

1/1 - A5 pagina € 450,-

BOEKINGEN

Boeking:

srbb@ziggo.nl

T + 31 (0)6-11864851

Secretariaat:

Klaverbeemd 3, 4844 RH Terheijden

info.srbb@xs4all.nl

Track is het magazine van de SR&BB en verschijnt maandelijks.
Oplage: 650 gedrukte exemplaren en 1250 digitaal via mail.

Vaste redacteurs: Ger van Leent, Judith Cosman, Bernardo, Ayrton van Noort
Ontwerp & DTP: Veronique Ortonio, Petra de Meulder
Druk: Q-Print Breda

Weet je veel van muziek en vertel je er graag over?

TRACK zoekt: enthousiaste schrijvers/redacteurs/recensenten

Voor het schrijven van muziekartikelen in dit blad (en op de website)

Graag met goede kennis van de Nederlandse en Engelse taal en met veel

tijd om te researchen op Internet. Stuur je reactie naar: info.srbb@xs4all.nl